

Tineretul lumii

11

Exhibiția Căminară
Regională
Hunedoara-Deves





INVĂȚĂTORII SE FORMEAZĂ ÎN MUNȚI

Mercedes Estenza studiază în hamac. Nora Martin, Marla Gonzales și Isolina Barunate profită de câteva clipe de odihnă (vezi reportajul de la paginile 12-13 despre tinerii învățători cubani)

Comsomol, prieten drag



Versuri: LIVIU CERNĂ-
IANU

I
Comsomol, prieten drag,
Călit și nebiruit,
Prin furtuni cu cinste ai purtat
steag neînfricat.

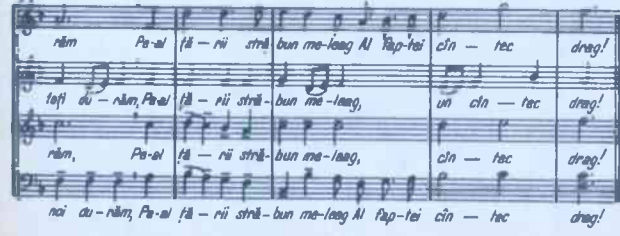
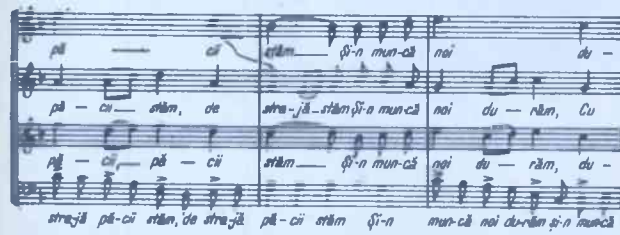
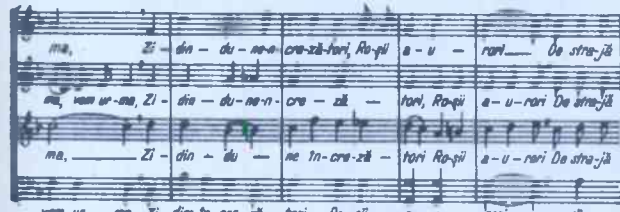
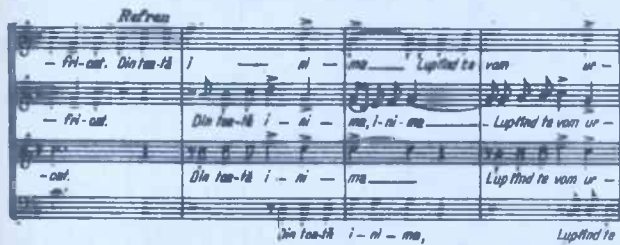
III
Comsomol, prieten drag,
Ne-nfrînt, cu voios avînt,
Peste vremi înalți culezător,
îmn triumfător.



Muzica: MARIN CON-
STANTIN

II
Comsomol, prieten drag,
Măreț și gînd îndrăzneț,
Patria prin muncă ți-o slăvești,
tu îi dăruiești.

Refren
Din toată inima
Luptînd vom urma,
Zăindu-ne-ncrezător,
Roșii aurori.
De strajă păcii stăm
Și-n muncă noi durăm
Pe-al țării străbun meșag
Al faptei cîntec drag.



SUMAR

În laboratorul noii oșlării din Hunedoara coperta I

	Pag.
Privire în viitor	1
Calificare — specializare — calitate	4
Venezuela — un cimitir de speranțe spulberate	6
Tineri cu valize	8
Viitoare cadre ale agriculturii	10
Învățătorii se formează în munți	12
București — inima republicii	14
Tinerețea navei	16
Universitatea „Babeș-Bolyai“	18
Acțiuni educative în programele filarmonicii	20
Pe locurile copilăriei genialului Chopin	21
Cititorii despre cărți	22
Din presa tineretului	23
Mașina-tehnician	24
Scurte interviuri cu tineri dramaturgi	25
Cupa Agriculturii — întrecerea sportivă a tinerilor săteni	27
Pagina jocurilor distractive	28
Turism — publicitate	
„Anemone“ de Șt. Luchian	coperta III-a
.....	coperta IV-a

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D., apare lunar în limbile maghiară, polonă, română și rusă și o dată la două luni în limbile germană, engleză, franceză și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE

Director: Weissbach Rolf (R.D.G.)
Redactor-șef: Shun Nishizawa (Japonia), Redactori: Bernard Jean Claude (Franța), Jala Tom (Canada), M'diongue Boubakar (Senegal), Pillai Govinda (India), Schumann Martin (R.D.G.), Tarasov Feodor (U.R.S.S.), Yttergren Karin (Suedia).

ADRESE

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapesta VI, R.P. Ungară
Redacția ediției în limba română: Piața Scintei nr. 1, București

PRIVIRE ÎN VIITOR

Rezultatele unei anchete de masă în rîndul tineretului sovietic

Nu vom exagera spunînd că pentru generațiile mai vîrstnice tineretul a constituit întotdeauna o problemă destul de serioasă. Cu siguranță însă că această problemă nu a avut niciodată în trecut o importanță principială atît de mare și nu s-a pus cu atîta acuitate ca în prezent, în epoca mării întreceri a celor două sisteme sociale, cînd popoarele lumii fac alegerea hotărîtoare și definitivă. Care este cuvîntul tineretului — stăpînul de mîine al planetei — în acest referendum istoric al epocii? În ce măsură este el conștient de complexitatea și însemnătatea sarcinilor care stau în fața lumii? Este el oare pregătit să le îndeplinească? Aceste întrebări și le pun astăzi milioane de părinți de pe toate continentele.

Un interes deosebit stîrnește *tineretul sovietic: prezentul lui* — deoarece el este produsul sistemului de viață nou, socialist; *atitudinea lui față de viitor* — deoarece el este generația chemată de istorie să desăvîrșească prima construcția societății comuniste și să trăiască în comunism.

ANCHETA INSTITUTULUI PENTRU STUDIAREA OPINIEI PUBLICE DE PE LÎNGĂ ZIARUL „KOMSOVOLSKAIA PRAVDA“

Un bogat material în această problemă a furnizat ancheta de masă efectuată în rîndurile tineretului din U.R.S.S. cu tema „Ce credeți despre generația voastră?“ (Institutul pentru studierea opiniei publice de pe lîngă ziarul „Komsomolskaia pravda“, 1961).

Ancheta a permis, printre altele, dezvăluirea unui șir de probleme serioase legate de educația comunistă a tineretului ce trebuie rezolvate de societate în cursul dezvoltării ei.

Cel mai important rezultat al anchetei l-a constituit însă confirmarea faptului că linia generală a partidului comunist și a statului socialist în problema educării omului nou sovietic a fost încununată de o strălucită victorie. Minunatele trăsături ale fizionomiei și concepției despre lume ale tineretului sovietic reies cel mai bine din atitudinea lui față de viitor: cele 17 446 de chestionare completate au oferit un amplu tablou al principiilor după care se călăuzește în viață tînăra generație, al idealurilor cărora li se consacră, al țelurilor spre care năzuiește ea.

Din punct de vedere numeric, această anchetă a fost cu mult superioară anchetelor ce se efectuează de regulă în Occident (3 000—4 000 de persoane chestionate). Chestionarele au fost completate de tineri în vîrstă de 14—30 de ani din toate regiunile țării fără excepție și reprezentînd toate grupurile populației (muncitori, tehnicieni și ingineri, colhoznici, funcționari, studenți, militari, scolari, liber-profesioniști și persoane care nu lucrează¹), oameni cu caractere diferite și moduri diferite — adesea cu totul opuse — de a vedea viața. De aceea, rezultatele anchetei permit să se facă o apreciere obiectivă asupra stării reale de lucruri. Acest caracter atotcuprînzător al tabloului n-a putut fi pus la îndoială nici măcar de scepticii comentatori occidentali. „Proaspătul Institut «Gallup» sovietic — scria de exemplu „Stuttgarter Nachrichten“ — ...a demonstrat chiar de la începutul activității sale rezultate uimitoare. Pe cît de promițătoare erau întrebă-

rilor, pe atît de uimitoare au fost cele mai diferite răspunsuri, care dovedesc că oamenii și-au exprimat în mod liber părerea“.

Ce a arătat în mod concret ancheta?

PĂRINȚI ȘI COPII, PRINCIPII DE VIAȚĂ ȘI IDEALURI

Ancheta efectuată de Institutul pentru studierea opiniei publice a arătat în mod convingător că tînăra generație de constructori ai comunismului pune cel mai mare preț pe fidelitatea față de idealurile și tradițiile revoluționare ale înaintașilor săi, pe hotărîrea de a duce marea lor cauză la victoria finală.

La punctul 3 al chestionarului era formulată întrebarea: „Care sînt, după părerea dv., cele mai remarcabile trăsături ale tineretului sovietic? Prin ce se manifestă ele mai pregnant?“ Răspunsurile la această întrebare au oglindit desfășurarea cu succes a procesului de formare și afirmare a omului de formație nouă, al cărui caracter comunist se manifestă într-o multitudine de trăsături.

Mai mult de jumătate² din tinerii care au răspuns la punctul 3 au arătat că aceste trăsături sînt: înaltul nivel ideologic, devotamentul față de cauza partidului comunist, năzuința de a birui greutățile în numele intereselor generale, activitatea plină de însuflețire, entuziasmul firesc — *adică trăsăturile care-i caracterizau în primul rînd pe revoluționarii din generația mai vîrstnică și care constituie esența romantismului revoluționar al leniniștilor.*

3 865 de participanți la anchetă — fiecare al patrulea-al cincilea om — au răspuns că cele mai remarcabile trăsături ale celor de-o vîrstă cu ei sînt *devotamentul față de partidul lui Lenin, hotărîrea de a îndeplini orice sarcină încredințată de el, fidelitatea față de ideile comunismului.*

„Tînărul de-o vîrstă cu mine — spune Gheorghii Varavva, student din Minsk în vîrstă de 24 de ani — răspunde întotdeauna primul la chemările partidului. El a înfruntat frigul stepei, dar nu s-a dat bătut. El a supus stibia fluviului Angara. El a stat și stă și astăzi cu fermitate în cele mai grele și mai de răspundere avanposturi ale patriei noastre, și sînt sigur că va face astfel toată viața... Aceste idei ni le insuflă viața — primul și principalul nostru dascăl. Am făcut parte din marea colectivă de comsomoliști care au participat la desțelenirea întinderilor uriașe de pămînturi virgine. Acolo, pe aceste pămînturi, pentru prima oară în viață am putut să înțeleg atît de bine și să prețuiesc calitățile generației mele.“

Peste 2 000 de tineri, 12% din cei chestionați, au arătat că cea mai remarcabilă trăsătură a generației lor o constituie *entuziasmul tineretului, activitatea lui bogată și plină de însuflețire.* Este important să menționăm că această părere este împărtășită în egală măsură de aproape toate categoriile sociale de tineret: muncitori (11,3%), ingineri (11,8%), funcționari (12,7%), militari (11,4%), studenți (13,8%).

Activitatea vie, pasiunea, entuziasmul tineretului din deceniul al șaptelea își găsesc expresia în diferitele laturi ale vieții societății sovietice. Exprimînd însă specificul epocii, mii de participanți la

¹ Pentru a evalua just cifrele despre trăsăturile generației care au reieșit din anchetă, trebuie să avem în vedere că la întrebarea a treia (ca și la majoritatea întrebărilor) chestionarul nu propunea participanților o listă de răspunsuri din care ei să aleagă (în acest caz cifrele ar fi fost mult mai mari), tinerii trebuind să indice și să formuleze ei înșiși care sînt cele mai remarcabile trăsături ale celor de o vîrstă cu ei. În total, cei 17 446 de oameni au indicat 18 trăsături principale ale generației lor. Primele 10 trăsături au fost: patriotismul, dragostea față de patria socialistă; înaltele calități morale — voința, curajul, sinceritatea, grija față de oameni etc.; devotamentul față de partid, față de idealele comunismului; setea de cunoștințe; atitudinea conștientă față de muncă, dragostea de muncă; colectivismul; activitatea plină de însuflețire, entuziasmul; aspirația spre nou; dragostea de pace; internaționalismul, lipsa vrajbei naționale.

² Acest grup cuprinde tinere mame, precum și persoane care temporar nu lucrează datorită unor împrejurări de ordin personal sau ca urmare a unei boli; în acest grup au fost incluși și toți trîntorii ce se eschivează de la munca utilă care au participat la anchetă.

anchetă leagă noțiunea de „romantism revoluționar” în primul rând de noțiunea de „muncă”. Acest lucru este firesc: patosul luptei, atât de caracteristic generațiilor anterioare de revoluționari, se manifestă astăzi, în epoca construcției desfășurate a comunismului, în primul rând prin eroismul în muncă, prin lupta pentru belșug, pentru victoria muncii comuniste. Această latură a vieții tineretului sovietic, dragostea lui de muncă, a fost menționată de 3 460 de oameni, adică de fiecare al cincilea participant la anchetă.

Așadar, ancheta a confirmat încă o dată adevărul că tineretul sovietic continuă și dezvoltă tradițiile părinților, luptă conștient pentru împlinirea idealurilor lor și este pătruns de năzuința entuziastă de a desvârși construirea comunismului.

Nu este greu de înțeles că această unitate a generațiilor³ constituie o expresie a unității poporului caracteristică socialismului. Instaurarea proprietății socialiste, care a pus capăt o dată pentru totdeauna posibilității onora de a trăi pe spinarea altora, a transformat, în sfârșit, societatea omenească într-o comunitate de oameni uniți printr-un singur țel, înscris ca țel general pe steagul societății; el atrage ca un magnet gândurile tuturor membrilor societății; în sfârșit, acestui țel îi sunt subordonate întreaga dezvoltare practică a societății, întreaga ei activitate practică planificată și continuă, desfășurată din generație în generație. Tocmai în acești factori se găsește cheia explicării multor laturi ale realității sovietice. Tocmai aceasta este și cheia înțelegerii unității generațiilor sovietice.

TELURI ÎN VIAȚĂ SAU LIPSĂ DE TEL? CĂI SPRE VIITOR

„Dacă aș întreba pe trecători cum pot ajunge la gară sau la poșta centrală, ei mi-ar răspunde cu plăcere și mi-ar arăta drumul. Dacă însă i-aș întreba ce țel au în viață, ce cale și-au ales pentru viitor, ei m-ar considera psihopat și ar trece indiferenți mai departe” — la această concluzie ajunge călugărul F. Lelott, om de știință contemporan care a studiat multă vreme tineretul din Occident.

Întrebarea referitoare la țel în viață pusă de Institutul pentru studierea opiniei publice de pe lângă ziarul „Komsomolskaia pravda” n-a stîrnit nedumerire în rîndul tinerii generații sovietice.

Tineretul sovietic are un țel în viață — au răspuns majoritatea absolută a celor chestionați la întrebarea: „Ce caracterizează mai mult, după părerea dv., generația dv.: țelul în viață sau lipsa de țel?”. Cifrele sînt și mai mari cînd e vorba de țelurile personale ale tinerilor. La cea de-a șaptea întrebare: „Aveți un țel propriu în viață?”, 16 674 de persoane (adică 95,6% din toți cei chestionați) au răspuns: „Da, am un țel!”. Aceste rezultate dovedesc în mod convingător că orientarea spre un țel și activitatea plină de însuflețire care decurge de aici constituie una dintre trăsăturile cele mai caracteristice ale tinerilor și tinerelor sovietice, ale generației tinere în ansamblu.

În legătură cu problema țelului în viață, o mare importanță prezintă, paralel cu constatarea acestei trăsături, analiza concretă a țelurilor pe care le urmăresc în viață tinerii și tineretele. Așa, de pildă, tînărul ziarist francez M. Chevalier, care a efectuat în toamna anului trecut o amplă anchetă în rîndurile tineretului vest-german, a rămas în urma acestei anchete cu o impresie extrem de apăsătoare despre „țelurile” tinerilor respectivi. „Spuneți-mi fără să stați pe gânduri, în două cuvinte: care este devisa dv., țelul dv. în viață?” — i-a întrebat el pe locuitorii Munchenului. Răspunsul a sunat: „banii”, „banii”, „banii”...

„Acest cuvînt repetat cu un timbru metalic de toți tinerii, «banii» — scrie cercetătorul —, părea ceva stereotip. Parcă aș fi nimerit la o adunare generală a acționarilor... Viitorul îi interesa numai în funcție de posibilitatea de a obține bani...”

Și chestionarul Institutului pentru studierea opiniei publice de pe lângă ziarul „Komsomolskaia pravda” cuprindea întrebarea: „Aveți un țel propriu în viață? Care anume?” Iar rezultatele obținute au fost incontestabil remarcabile.

Principala năzuință a tineretului sovietic este de a sluji poporul, patria, de a deveni un adevărat comunist. „Țelul vieții mele este să intru în partidul comunist, să devin membru activ al lui. Să trăiesc viața colectivului. Să-mi educ fiul și fiica ca oameni fermi, însuflețiți de dragoste de muncă, sensibili la tot ce este bun. Să am o familie unită și să lupt împreună cu soțul meu pentru tot ce este bun și necesar societății noastre”. (Din chestionarul unei feroviare în vîrstă de 25 de ani din Mednogorsk.)

„Doresc să devin comunist și un bun specialist constructor... La chemarea partidului am venit pe pămînturile înțelenite. Am schimbat de bunăvoie postul călduț de administrator cu barda de dulgher și lemnul de construcție. Socot că aici voi fi mai folositor”. (Din chestionarul unui muncitor în vîrstă de 26 de ani din regiunea Saratov.)

„Țelul nostru comun este de a construi comunismul astăzi, nu mâine. Deci încă astăzi noi trebuie să insuflăm oamenilor concepții corespunzătoare înaltei conștiințe a viitorului nostru comunist. Țelul meu personal este de a ajuta partidul să lupte împotriva carieristilor, huliganilor, șmecherilor, trîntorilor, să mă străduiesc să mă călăuzesc în întreaga mea viață și activitate după exemplul lui Lenin”. (Din chestionarul unui inginer din Leningrad.)

O altă particularitate a țelurilor tineretului sovietic o constituie amploarea și diversitatea lor. În timpul prelucrării statistice a datelor chestionarelor a fost nevoie ca, grupînd faptele, să fie incluse în aceeași rubrică țeluri care nu coincideau întru totul. Practic, în spatele rubricii generale din tabelul de bilanț „Să revesc poporul, să fiu de folos patriei” se află mii de destine concrete diferite: unul vede sensul

³ Această unitate a generațiilor este confirmată, de altfel, și de rezultatele unei anchete efectuate de institut în rîndul generației vîrstnice cu tema „Ce credeți despre tineret?” (circa 2 000 de persoane, printre care 100 de personalități special selectate — cunoscuți oameni de stat, scriitori, muncitori, pedagogi, oameni de știință etc.). Părerile părinților despre trăsăturile pozitive și negative ale tineretului coincid în linii mari cu părerea tineretului despre sine însuși.

vieții în a construi noi orașe, altul vrea să fie deschizător de drumuri în știință, un al treilea visează să creeze un teatru popular într-un centru raional... Și tot așa în fiecare rubrică.

O trăsătură caracteristică a acestei diversități de țeluri este și aceea că foarte des, propunîndu-și un program de viață în domeniul muncii, al problemelor practice concrete, tinerii își propun totodată dezvoltarea lor spirituală, inclusiv etică.

În lumina acestor fapte devine evidentă inconsistența concepției inventate de propaganda burheză potrivit căreia în socialism ar exista o nivelare a intereselor oamenilor.

Dimpotrivă, comunismul, care a înscris pe steagul său „Totul pentru binele omului!”, care se bazează pe înflorirea deplină și multilaterală a personalității și pentru care această înflorire este țelul său suprem, situează problema dezvoltării aptitudinilor omului printre cele mai importante probleme pe care trebuie să le rezolve societatea. În prezent, însăși societatea este direct interesată ca omului să i se ofere posibilitatea să se îndeletnicească cu o activitate în care el să-și dezvăluie în modul cel mai deplin aptitudinile și talentul; în prezent societatea se îngrijește ca omul să-și propună asemenea țeluri a căror realizare să-i ofere lui însuși maximum de satisfacție și totodată să aducă maximum de folos oamenilor.

Rezolvînd această sarcină, orînduirea socialistă a înlăturat toate barierele de clasă și de castă din calea omului spre creație liberă, i-a garantat dreptul la orice muncă, la învățămînt și perfecționare profesională, a dezrobît omul din punct de vedere spiritual, i-a descătușat inițiativa, a creat condiții sociale în care fiecare își alege liber drumul în viață. La timpul său, V.I. Lenin vorbea despre multitudinea nemaivăzută a „nesecatelor izvoare a tot ce este plin de abnegație, principal, cinstit, a tot ce tinde să meargă înainte, ce se trezește la construirea noului, a întregii și uriașei rezerve de energie și de talente ale așa-zisului «popor simplu», muncitorii și țărani. Victoria va fi a lor”. Astăzi, analizînd marea diversitate a țelurilor pe care și le propun reprezentanții tineretului sovietic, vedem rezultatele acestei victorii.

Dar multitudinea de căi alese de tineri îi duce pe aceștia la realizarea idealului unic care stă în fața societății în ansamblu — comunismul. Tineretul sovietic vede clar că țelul său este comunismul, muncete pentru el, îl apropie. În această unitate a țelului constă fericirea tineretului.

„Viitorul generației mele este minunat — exprimă Mihail Alekseenko, student din Novocerkassk, gândurile celor de o vîrstă cu el. Ea va construi comunismul. Ea este prima care se va bucura de binefacerea celei mai drepte orînduiri sociale de pe pămînt. De aceea, gândurile și acțiunile tineretului sovietic, orientate spre viitor, sînt minunate.”

NATURA OPTIMISMULUI. INDIVIDUL ȘI SOCIETATEA

Trăsăturile profilului moral al tineretului sovietic menționate mai sus arată că lui îi este străină teama de viitor. Ancheta ne-a permis însă se ne facem o imagine despre optimismul acestei generații și în forma lui pură. Tinerii și tineretele au scris în chestionare nu numai despre țelurile lor, ci și despre siguranța lor că ele se vor realiza.

Un inginer din Moscova în vîrstă de 24 de ani, care a hotărît „să-și consacre viața muncii, familiei, prietenilor” și visează să facă ceva care să ușureze munca oamenilor, să merite recunoștința lor, scrie: „Sînt incredincînt că voi realiza acestea, deoarece țelul meu reprezintă întreaga mea viață. În viață nu există în genere cuvintele «nu pot», există «vreau» și «nu vreau». Această frază este cam pompoasă, însă are un sens profund”.

La fel gîndește și Svetlana Pașkovskaia, elevă în clasa a X-a din Moghilev:

„Vreau să devin medic. Sînt ferm hotărîtă să-i ajut pe oameni, pentru ca ei să sufere cît mai puțin și să trăiască cît mai mult. Și îmi voi atinge țelul! În țara noastră, tineretul este înconjurat de o atenție excepțională, nouă ne sînt accesibile toate profesiunile. Trebuie numai să ai un țel și să lupți cu tărie pentru realizarea lui. Firește că nu se obține totul dintr-o dată. Chiar dacă nu voi intra la institut în anul acesta, voi intra la anul viitor. Și să nu credeți că voi sta acasă. Voi munci, voi studia și voi reuși neapărat! Deviza mea este: «Mergi — să nu cazii, ai căsūt — ridică-te, te-ai lovit — nu scîncii! Tot înainte, tot mai departe!»

Inginerul moscovit și școlărița bielorusă au exprimat părerea a 13 665 tovarăși de vîrstă lor, la fel de optimiști și cu aceeași dragoste de viață (81,9% din numărul celor care au un țel în viață).

Pe ce se întemeiază optimismul tinerii generații sovietice?

Chiar de la prima vedere, răspunsurile la ultima întrebare, a douăsprezecea, a anchetei („Pe ce se bazează siguranța dv.?”) ne permit să vedem pe ce se bazează aceste stări de spirit. Mai mult de o treime dintre cei chestionați subliniază în mod special faptul că atingerea țelului lor este legată de uriașele posibilități oferite omului de societatea socialistă.

Peste 10 000 de tineri, siguri că-și vor atinge țelul, răspund la întrebarea a douăsprezecea: „Cred în mine, în posibilitățile mele”. Nici aici nu este însă greu de observat influența determinantă exercitată asupra psihologiei tînărului de realitatea socialistă. Este suficient să ne întrebăm ce stă în spatele acestor cuvinte, aparent atît de încrezute, pentru a înțelege că nu avem de-a face cu niște supraoameni cruzi și egoiști, care nesocotesc totul, ci cu oameni cu o înaltă ținută morală, care trăiesc în cele mai favorabile condiții sociale și privesc aceste condiții ca ceva de la sine înțeles, cu personalități puternice nu numai prin voința lor, ci, în primul rînd, prin uniunea frăției comuniste.

Acest lucru este dovedit și de răspunsurile tinerilor la întrebarea a noua a chestionarului: „Ce trebuie să faceți pentru a vă atinge țelul?”, de analiza căilor pe care tineretul caută să aibă succes în viață.

Principala concluzie a acestei analize este că tînărul sovietic își clădește fericirea nu pe nefericirea altora, ci ca parte a cauzei generale și numai cu miinile lui. Numai 63 de oameni din 16 674 au răspuns la această întrebare: „Să strîng bani“. În schimb, 10 576 au răspuns: „Să învăț“, 4 841 — „Să muncesc cu perseverență“, 3 597 — „Să-mi perfecționez cunoștințele în domeniul ales“. „Vreau să merg într-un loc greu (în cel mai prost colhoz), să-mi gădesc tovarăși. Să contribuie cu visul, cu mintea, cu munca mea. Să văd belșug, frumusețe, fericire“ — aceste cuvinte ale unui specialist în agricultură din regiunea Moscova exprimă crezul în viață al tinerii generații sovietice.

Într-un cuvînt, optimismul tineretului sovietic, ca și orientarea lui spre un țel, poartă amprenta distinctă a originii lui. După cum orientarea spre un țel a tinerilor este reflectarea directă a orientării spre un țel a societății socialiste, care i-a crescut, tot așa și încrederea lor în viitor este reflectarea directă a siguranței poporului care construiește o lume nouă.

PERICOLUL ATOMIC ȘI MORALA

Vorbînd de destinul tineretului, nu putem trece sub tăcere problema războiului și păcii. Se răsfrînge oare amenințarea imperialistă cu războiul atomic asupra profilului moral al tinerii generații sovietice?

Ancheta „Ce credeți despre generația dv.?” nu cuprindea o întrebare specială cu privire la atitudinea tineretului sovietic față de pericolul existent al războiului atomic. Întreaga structură a gîndirii și toate sentimentele tinerilor sovietici evidențiate de anchetă arată însă că ei nu cunosc psihologia fricii și deprimării, caracteristică multor tineri de o vîrstă cu ei din Occident, psihologie provocată de isteria războinică aștitată în mod artificial. Aceasta dovedește adevăratul umanism al statului socialist și partidului comunist, a căror politică externă nu numai că salvează populația planetei noastre de o groasă catastrofă, ci totodată apără și ocrotește sufletele oamenilor, în primul rînd ale tineretului, de pesimism și de frica chinuitoare.

Ancheta în rîndurile tineretului a confirmat cît se poate de convingător că societatea socialistă creează toate condițiile pentru ca tînăra generație să crească și să se dezvolte ca o generație sănătoasă din punct de vedere moral.

Tinerii consideră *patriotismul socialist* drept cea mai remarcabilă trăsătură a generației lor. 5 592 de oameni din 17 446, adică aproape fiecare al treilea, au indicat această trăsătură. Alături de patriotism, voința, dirsenia, curajul, cinstea, spiritul de tovarășie — aceste înalte calități *moral-volitiv* — sînt, după părerea a 5 411 tineri chestionați (31,0%), cele mai remarcabile trăsături ale tinerii generații. În această privință nu există deosebire de opinii între muncitori și funcționari, ingineri și studenți, locuitori din Capitală și de la sate.

Răspunsurile scot în evidență în mod deosebit spiritul *colectivismului*. El este indicat în 2 598 de chestionare.

Ancheta a arătat în genere că semînțele moralei noi, comuniste, semănate în Octombrie 1917 și care, potrivit concepției partidului leninist, trebuiau să transforme sufletul omului, au dat astăzi roade îmbelșugate. La timpul lor, purtătorii acestei morale, oameni cu inimi înflăcărâte, erau asemenea unor faruri în marea de idealuri burgheze, a psihologiei de proprietar privat, a individualismului, a umilinței de rob, formată de-a lungul veacurilor, și a neîncrederii naționale. În prezent au rămas din această mare doar resturi risipite ici-colo. Trăsăturile cavalerilor Revoluției au devenit însă calități intrinsece ale milioanei de oameni.

Mai mult chiar, în prezent, tinerii și tinerele participă ei înșiși în mod activ la educarea celor de o vîrstă cu ei și a fraților lor mai mici. Ei declară război „împotriva a tot ce este incompatibil cu principiile moralei comuniste — tuturor mistificatorilor, birocratilor, carieristilor, calomnizatorilor, trîntorilor și altor și altor elemente provenite din „cealaltă lume“, care caută să frîneze succesele construcției noastre“. Tinerii vor ca cele mai frumoase calități omenești să fie încă de pe acum proprii tuturor celor din jur. Așa se explică de ce în sute de chestionare, vorbind despre țelurile lor, oameni care nu sînt cîtuși de puțin pedagogi de profesie scriu: „Vreau să particip la educarea omului nou“.

LIMITELE MITULUI „GENERAȚIEI PIERDUTE“

Fenomenele alarmante care s-au manifestat în rîndurile tineretului din multe țări occidentale după cel de-al doilea război mondial și care au tendința să se extindă au generat una dintre cele mai absurde concepții ideologice ale vremii noastre — ideea „crizei tineretului contemporan“. Ea a fost formulată în modul cel mai bombastic de către criticul francez M. Nadeau, care a proclamat cu cîțiva ani în urmă: „Secolul al XX-lea este secolul generațiilor pierdute“.

Preconizînd această formulă umflată în mod deliberat, ideologii Occidentului încearcă să scoată în evidență două aspecte. În primul rînd că așa-zisa „criză a tineretului“ ar fi *totală*, cuprinzînd nu detașamente izolate ale tineretului dintr-o țară sau alta, ci întregul tineret al țării, că ar fi o *criză a generației în ansamblu*. În al doilea rînd că problema „generației pierdute“ ar fi o problemă universală, că ea nu este generată de imperialism, ci de particularitățile dezvoltării tehnicii și politicii moderne, că ar fi un însoțitor inevitabil al secolului al XX-lea și de aceea nu cunoaște granițe geografice sau sociale, că ea ar exista în toate țările fără excepție, inclusiv în U.R.S.S.

Nu este greu de văzut că, deși sînt subordonate aceluiași scop comun — apărarea imperialismului —, aceste două „idei“ au direcții diferite. Sensul celei dintîi este de a înșela tineretul din țările capitaliste, de a-l face să creadă că el „n-a reușit“ și „nu-i bun de nimic“. Sensul celei de-a doua este de a înșela întreaga lume, absolvînd de răspundere pentru situația grea a tineretului din țările capitaliste pe principalul vinovat — imperialismul.



Tinerii sovietici sînt prezenți pe șantierele marilor construcții ale comunismului

Nu ne vom opri la primul aspect al problemei, deși trebuie să remarcăm că el se află într-o *contradicție flagrantă cu faptele*. „Propaganda burgheză — spune N.S. Hrușciiov — răspîndește născociri despre tineretul de astăzi, numindu-l «generație pierdută», prezentîndu-l drept apolitic. Dar ultimele acțiuni revoluționare dintr-o serie de țări dovedesc că tineretul constituie o importantă forță revoluționară“.

În ceea ce privește al doilea aspect, pentru ideologii imperialismului este deosebit de important să demonstreze că individualismul iremediabil al celor condamnați la „detențiune pe viață în celula propriei lor persoane“, cinismul greu de vindecat, interesele extrem de limitate, neîncrederea în sine și în viitor — într-un cuvînt fenomenele nesănătoase care se observă adesea la o parte însemnată a tineretului din Occident — sînt la fel de larg răspîndite și în socialism. Ancheta efectuată de Institutul pentru studierea opiniei publice de pe lîngă ziarul „Komsomolskaia pravda“, precum și celelalte materiale despre viața tineretului sovietic, *înfîrmă însă în mod categoric* asemenea născociri: în U.R.S.S. n-a existat și nu există nici un fel de „criză a tineretului“.

Unii sociologi și oameni politici din Occident care împărtășesc această concluzie numesc, pe baza ei, tineretul sovietic „enigmatic“, atît sînt de uimiți de calitățile lui ideologice și morale. Tineretul sovietic nu este însă mai enigmatic decît sistemul economic, social și politic care i-a dat naștere și care se numește socialism. Țara căreia i-au fost de ajuns numai 40 de ani pentru statornicirea și dezvoltarea multilaterală a unei noi orînduiri sociale, căreia i-au fost de ajuns 4 ani pentru a străbate distanța de la primul satelit artificial al Pămîntului pînă la zborul primului cosmonaut — această țară a reușit să obțină în decursul vieții unei singure generații, în virtutea acelorși particularități ale sistemului de relații care a învins în cadrul ei, tot atît de mult și în ce privește eliberarea omului de cătușele moralei și psihologiei vechi, burgheze, și afirmarea sistemului nou, socialist, de valori ideologice și morale.

Din acest punct de vedere, analiza fizionomiei tinerii generații sovietice aruncă o lumină clară asupra esenței și limitelor problemei tineretului existente în lume. „Pentru noi, comuniștii — a spus Dolores Ibarruri la Congresul al VI-lea al Partidului Comunist din Spania —, tineretul nu este ceva necunoscut. El este ca o oglindă curată și clară care reflectă realitatea socială în cadrul căreia trăiește, visează, muncește și suferă. Și dacă din mijlocul lui ies lăstare vicioase nu este vina lui, ci vina solului, a mediului, a atmosferei care îl înconjură...“. Acesta este adevărul.

Astăzi tineretul lumii este însuflețit la viață și la luptă de ideile păcii și progresului, ideile viitorului fericit al omenirii. De aceea, el se încadrează tot mai activ în lupta pentru comunism, se înrolează sub steagul partidelor comuniste. Viața tinerii generații din Uniunea Sovietică, din țările socialiste arată în mod concret că aceasta este singura cale justă.

B. GRUȘIN

(Din „Probleme ale păcii și socialismului“ nr. 10/1962. Text prescurtat.)

Calificate, specializate, calitate



Tovarășul Vasile T., „nea Vasile“ cum e cunoscut, n-a vrut cu nici un chip să-i facem cunoscut numele întreg, dintr-un motiv pe care o să-l înțelegeți îndată. S-a apucat să învețe. Dar nu, nu pentru asta se rușinează, ci pentru momentul acela când i s-a pus cu ascuțime în față necesitatea de a cunoaște și alte lucruri decât cele cu care a fost obișnuit, atunci când a simțit că nu se poate trăi fără să înveți.

I-a fost rușine că n-a înțeles mai devreme. Important este însă că a știut ce trebuie să facă după aceea. A știut cum să iasă din încurcătură. Acum învață ce-i cu cauzele segregăției la oțelul de rulmenți. E de meserie lăcătuș, dar omul dacă lucrează aproape de cuptoare trebuie să știe de toate.

Întimplarea s-a petrecut, e drept, în urmă cu mai mult timp, dar merită povestită. El avea pe atunci 58 de ani și-l trimisese sectorul să repare ceva deranja-

mente la oțelărie. A reparat el cît a reparat, și în timpul unei pauze pentru masă a trecut pe lângă el un tinerel cu un cirliionț lăsat parcă anume pe frunte. Tinărul era grăbit și poate de asta sau mai știu eu din ce cauză s-a făcut că nici nu-l vede. S-a întors după vreo zece minute într-un suflet înapoi. Bătrînul lăcătuș l-a oprit din drum:

— Ascultă, tinere, ai ieșit acum lucrător calificat și nici să mă mai cunoști, l-a apostrofat el ca un fel de dojană.

Tinărul s-a fîsticit pe moment, dar și-a revenit repede. În fața lui se afla muncitorul care-i pusese pila și ciocanul în mînă în anul I la școala de ucenici. Îl cunoștea, dar din grabă nici nu-l observase.

— Nea Vasile, i se adresă el rugător, iartă-mă. Știi, au apărut segregății la oțelul de rulmenți și-l căutam grăbit pe tovarășul inginer. Îți închipui altfel că nu te observam?

Pe „nea Vasile“ l-a pus pe gînduri și, mai din curiozitate, mai din ambiție, a început să se intereseze și el de cauzele segregățiilor și modalităților de înlăturare. A citit ceva cărți de specialitate, a mai întrebat pe unul și altul. Acum însă în întreprinderea lor, la „Industria sîrmei“, nu se mai învață așa pe apucate, sînt cursuri speciale pentru aceasta. Ingineri, maiștri și chiar muncitori cu multă experiență îți împărtășesc multe din cunoștințele lor, te pun la curent cu noutățile care te interesează din domeniul tehnicii. Să vrei numai să înveți.

La marea uzină din Cîmpia Turzii sînt mulți tineri care vor să învețe, să pătrundă și mai mult tainele meseriei, și pentru aceasta au toate condițiile. Sînt în uzină 31 cursuri de ridicare a calificării profesionale pe 12 specialități, care cuprind 700 de tineri.

Dar nu întotdeauna a fost așa. Nu mai departe de anii trecuți

se făcea prea puțin în uzină pentru ridicarea calificării profesionale a tinerilor. Viața însă le-a pus acestora cu ascuțime în față cerința de a învăța. Viața înseamnă și sarcinile uzinei, sarcinile trasate de partid. Planul de producție a crescut de la an la an la toți indicii. De prim ordin a devenit problema calității produselor. Și cum calitate nu poți să dai fără calificare, organizația U.T.M. și-a fixat acest obiectiv ca una dintre sarcinile sale de primă importanță.

În decursul activității sale a acumulat o anumită experiență în acest sens. De la ce s-a început? De la alcătuirea unei situații amănunțite asupra pregătirii profesionale practice și teoretice a fiecărui tânăr din uzină. S-a văzut ce studii, ce pregătire are fiecare. Numai în raport de cunoașterea nivelului de pregătire al tuturor tinerilor s-au putut lua măsurile cele mai nimerite. Aceste măsuri au fost luate, la indicația comitetului de partid, de către conducerea uzinei în colaborare cu comitetul sindicatului și comitetul U.T.M.

Drept urmare, au fost cuprinși toți tinerii într-o formă sau alta de ridicare a calificării profesionale. Spuneam deja că 700 participă la cursuri regulate, o dată pe săptămână. Dar în uzină mai sînt cel puțin încă pe atîția, dacă nu și mai mulți tineri. Fiecăruia i s-a găsit în formele de ridicare a calificării un loc, și încă un loc potrivit. Altfel nu se putea obține eficiența dorită. Cei care ar fi fost greșit repartizați la o formă de învățămînt profesional, ori s-ar fi plictisit pentru că ceea ce se preda acolo cunoșteau din școală, ori n-ar fi înțeles nimic pentru că cunoștințele predate ar fi depășit nivelul lor de înțelegere.

Despre formele diverse de ridicare a calificării la „Industria sîrmei” se pot spune multe. Cîteva exemple numai. Cea mai mare parte dintre tineri participă la cursuri. Sînt însă tineri cu un nivel de calificare ridicat, cu o putere de înțelegere și o dorință de a învăța mai mari. Pentru ei s-au înființat cursuri de specializare. 221 de tineri urmează asemenea cursuri. Lor li se spune pe drept cuvînt că sînt specialiști, dar mîine vor fi specialiști și mai buni.

Sînt apoi o categorie de tineri, mai puțini, 57 la număr, care n-au putut fi încadrați nici la cursurile obișnuite de calificare, nici la cele de specializare. Și lor li s-a găsit locul în acest proces amplu și complex de învățatură profesională. S-au format patru cercuri de studiere a literaturii de specialitate, cu patru ramuri, la care participă maeștrii și tehnicienii. Tinerii ingineri, mai de multă sau mai de puțină vreme sosiți în uzină participă la un ciclu de conferințe pe lângă cabinetul tehnic. Alți 10 ingineri urmează cursuri speciale de automatizare.

Un accent deosebit s-a pus pe conținutul formelor de învățămînt profesional. Programele analitice, tematicile fiecărui curs au fost pentru învățămîntul profesional probleme esențiale. Aceasta pentru că nu-i totuna dacă tînărul va afla din nou lucruri pe care le știe din școala profesională ori chestiuni ce-i sînt necesare la locul lui de muncă.

De exemplu, tinerii care participă la cercul de tratamente termice de la secția bare trase nu cunoșteau bine problemele legate de controlul metalografic al recoacerii oțelurilor. Iată, așadar, că în programa analitică a cercului lor a apărut o asemenea temă, s-au prevăzut chiar și demonstrații practice la laborator.

Organizarea bună a acțiunii de ridicare a calificării tinerilor, colaborarea existentă în această privință între conducerea uzinei, comitetul sindicatului și comitetul U.T.M., sub conducerea comitetului de partid, au dat roade. Planul uzinei se îndeplinește cu ritmicitate la fiecare indice. Numărul frunțașilor în producție, numărul acelor tineri muncitori înaintați care răspund exemplar sarcinilor uzinei sînt mari. Să comparăm două cifre: 720 era numărul tinerilor frunțași în producție în anul trecut; 820 sînt frunțașii din primele 9 luni ale acestui an. O creștere de 100, și aceasta numai în 9 luni. Pînă la sfîrșitul anului cifra va fi negreșit mai mare.

Dacă ținem seama că titlul de frunțaș în producție îl primesc doar cei care își depășesc planul cu regularitate, care dau lucru de cea mai înaltă calitate și obțin economii însemnate, rea-

lizarea e foarte importantă. Se pot aminti aici multe nume. Al lui Simion Tătaru, Teodor Cirebea, Ion Mureșan, Mihai Bența de la oțelărie, al lui Vasile Vințeler, Ioan M. Popa, Vasile Oaidă, Vasile Gliga de la laminoare și al multor alora.

Rezultatele bune obținute aici dovedesc că munca politică a organizațiilor U.T.M. a fost canalizată și pe făgașul stimulării interesului tinerilor pentru învățatură, explicării necesității ridicării calificării și legăturii ei cu îmbunătățirea calității produselor. Au fost consacrate acestei probleme adunări generale ale organizațiilor U.T.M., acțiuni ale posturilor utemiste de control, joi ale tineretului, concursuri, întreceri pentru cel mai bun oțelar, trefilator, strungar, lăcătuș ori electrician.

În această lumină pare firesc că reclamațiile calitative din partea beneficiarilor s-au redus

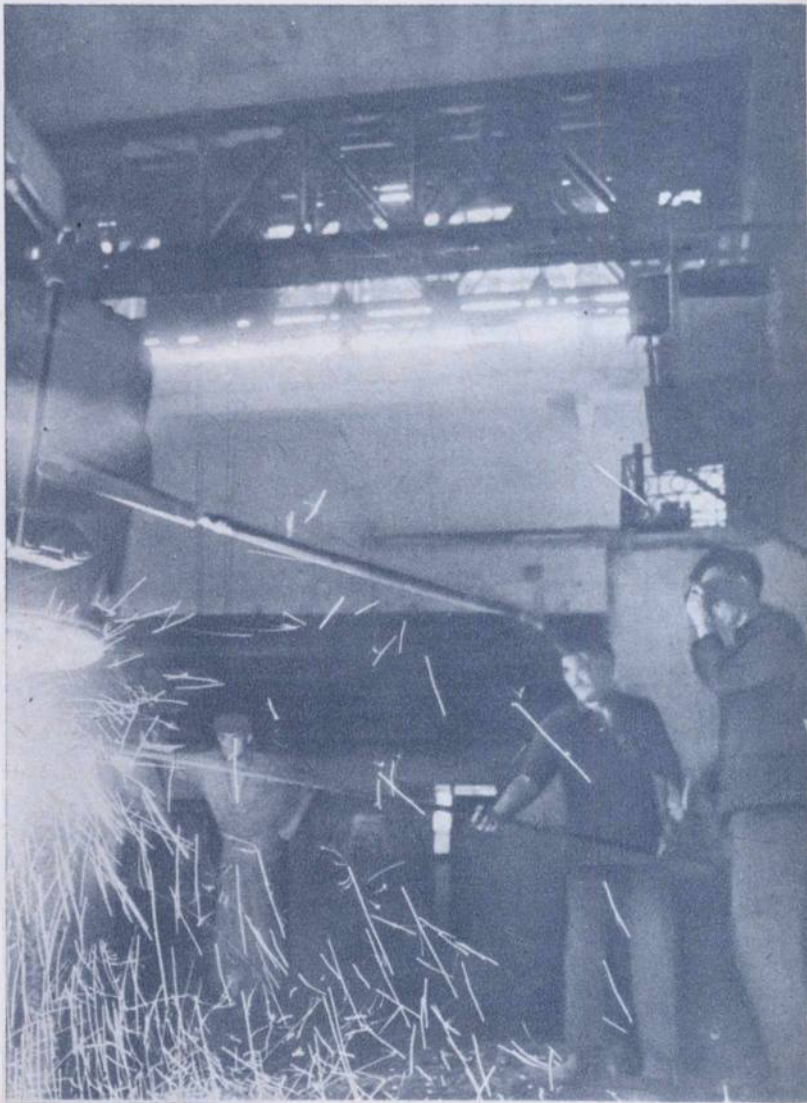
considerabil, rebuturile au scăzut cu 6%, declasatele cu 20%, iar colateralul (declasatele din sîrmă) cu 8% față de procentele folosite.

În încheiere aș vrea să amintesc un lucru spus de acel muncitor mai vîrstnic care la anii lui a considerat firesc să învețe, să citească literatură de specialitate, cu toate că puțină vreme îl mai desparte de ieșirea la pensie. El a relevat cu satisfacție că observă la mulți tineri dorința de a învăța. Înainte, poate acest lucru l-ar fi mirat: cum, de-abia au ieșit din școală și se apucă de învățatură? Acum i se pare firesc. Important este ca această acumulare de cunoștințe să fie făcută la un înalt nivel, să nu se învețe oricum, ci cu maximă eficiență.

Spre acest țel, spre însușirea unor cunoștințe profesionale cît mai înalte, îi mobilizează organizația U.T.M. pe tineri.

A. ROTARU

Se toarnă oțelul în lingotiere



» VENEZUELA



Poliția secretă a lui Betancourt arestează pe unul dintre participanții la o demonstrație antigvernamentală

UN CIMITIR DE SPERANȚE SPULBERATE

FALSA „DEMOCRAȚIE REPREZENTATIVĂ” A LUI BETANCOURT

În anul 1958, poporul venezuelian a reușit să pună capăt dictaturii sângeroase a lui Perez Jimenez. A venit la putere un guvern așa-zis „democratic”, condus de Romulo Betancourt, exponent, după cum s-a autointitulat, al păturilor liberale. „Un admirabil exemplu de regim democratic” — a căzut în extaz ziarul „New York Times” după ce a devenit cunoscut că noul președinte era hotărât „să apere și să sprijine” interesele companiilor nord-americane de petrol din Venezuela. Cît de „admirabil” este acest exemplu s-a putut vedea în cei patru ani care au trecut de cînd Betancourt s-a instalat în palatul prezidențial Miraflores din Caracas. În numele „democrației reprezentative”, zilnic în Venezuela sînt arestați fruntași sindicali sau

Din nou au fost suspendate garanțiile constituționale în Venezuela. Nici nu se mai poate ține socoteala pentru a cîta oară. Pe străzile Caracasului și ale orașelor din provincie, patrulele înarmate pînă în dinți ale armatei și poliției au devenit un lucru obișnuit. Și cu toate acestea ziarele venezueliene relatează zilnic despre atacuri ale unităților de guerilă, despre schimburi de focuri între insurgenți și armată în diferite cartiere ale Caracasului sau despre exploziile unor bombe acolo unde autoritățile se așteaptă cel mai puțin.

Ce se întîmplă în această țară bogată din America Latină, una dintre principalele producătoare de petrol din lume? Un lucru extrem de important. Poporul se ridică, într-un număr tot mai mare, împotriva politicii antidemocratice a guvernului președintelui Betancourt. Se desfășoară un larg protest popular care a căpătat aspectul unei lupte cu arma în mînă. Nu au trecut decît cîteva luni de la răscoalele armate din orașele Carupano și Puerto Cabello. Tancurile, aviația și infanteria guvernamentală au înăbușit în sînge aceste răscoale. Dar majoritatea insurgenților au reușit să spargă încercuirea și să ajungă în munți. De aici, nu de mult s-a anunțat înființarea armatei de eliberare venezueliene.



ai diferitelor partide politice. Guvernul încearcă să scoată în afara legii partidul comunist și toate grupările politice de stînga. A fost instituită cenzura asupra presei. Poliția secretă exercită un control strict în armată.

În schimb, porțile țării au fost larg deschise capitalului monopolist nord-american. „70 la sută din petrolul venezuelian este exploatat de companiile nord-americane «Standard Oil», «Shell» și «Gulf Oil» — se arată într-o rezoluție a Congresului muncitorilor din Venezuela. Și mai departe: peste 42% din producția de petrol venezueliană a fost exportată în Statele Unite. Economia noastră dezvoltată într-o singură ramură a devenit dependentă de o singură țară și orice schimbare sau criză în economia nord-americană are repercusiuni nefavorabile asupra ei.

Pe de altă parte — continuă rezoluția —, dependența față de S.U.A. s-a accentuat prin faptul că statul venezuelian nu a dezvoltat industria națională și producția agricolă. Venezuela este obligată să importe mari cantități de bunuri de consum de strictă necesitate și pierde numeroase deize datorită tarifelor vamale preferențiale acordate produselor nord-americane.” Ce au adus toate acestea?

MIZERIE ȘI ȘOMAI

„În primul său discurs — a scris nu de mult ziarul venezuelian „El Nacional” —, președintele Betancourt a făgăduit să întreprindă tot posibilul și imposibilul pentru a pune capăt, o dată pentru totdeauna, risipei. Guvernul său a promis să astupe, asemenea unui zidar priceput, toate găurile prin care se scurgeau banii contribuabililor. S-au promis dezvoltarea industriei naționale, lichidarea șomajului, sprijinirea agriculturii. Și care este situația în prezent? Pînă și apărătorii regimului — subliniază ziarul cu indignare — recunosc că astăzi șomajul este mai mare decît în vremurile lui Perez Jimenez. S-a accentuat în mod deosebit mizeria poporului venezuelian. Stagnarea din comerț, criza din

industrie, simptomele de reducere a producției agricole, iată unele dintre punctele actului de acuzare care ar putea fi întocmit în cazul magnașilor financiari din anturajul lui Betancourt. Noi am pierdut peste cinci miliarde de bolivari (moneda națională venezueliană — n.r.) sub formă de capitaluri scoase din țară, din cauza societăților care au dat faliment, din cauza concedierii muncitorilor. Cimitire nesfârșite de speranțe spulberate împlinesc astăzi drumurile din Venezuela”. Pe pietrele funerare ale cimitirelor menționate de ziarul venezuelian ar putea fi scris: „800 000 de șomeri — dintr-o populație de 7 000 000 de locuitori”; „98 la sută din cei 3 000 000 de țărani lipsiți de pămînt”; „cel mai ridicat cost al vieții din întreaga Americă Latină”.

TINERETUL ÎN SLUIBA PROGRESULUI ȘI LIBERTĂȚII

Muncitorii și țărani venezuelieni au demonstrat în repetate rînduri capacitatea lor de luptă în înclăștarea cu forțele reacțiunii. Alături de ei, în primele rînduri, se găsește și tineretul. El participă nemijlocit la toate acțiunile îndreptate împotriva regimului reacționar. Despre tineret și mai ales despre studenții din Caracas, o amintire neplăcută păstrează fostul vicepreședinte al S.U.A., Richard Nixon. Demonstrațiile anti-americane organizate de studenți cu prilejul vizitei lui Nixon în Venezuela au constituit un exemplu al sentimentelor față de imperialiștii ale tineretului din această țară.

Acum, Universitatea din Caracas, cu cei 17 000 de studenți ai ei, figurează în controalele S.I.F.A. (Serviciul de spionaj al forțelor armate) ca o instituție „împlinită de elemente subversive”. Ei reprezintă un „pericol” pentru Betancourt, întrucît studenții s-au afirmat ca o forță în serviciul progresului și libertății.

Nu de mult, la Universitatea din Caracas au avut loc alegerile organelor conducătoare ale studenților. Ele au fost puse sub

semnul luptei tineretului studios împotriva încercărilor guvernului de a lichida autonomia universitară. Înaintea alegerilor, poliția secretă a încercat pe toate căile să-și strecoare agenții și să spargă unitatea de luptă a studenților. Zadarnice eforturi. Guvernul nu a putut evita o victorie strălucită a elementelor de stînga atît la Universitatea din Caracas, cît și în celelalte universități autonome din țară. Ca președinte al Federației studenților venezuelieni a fost ales cu o majoritate zdrobitoare de voturi Americo Martin, un tînăr în vîrstă de 24 de ani. Dar el nu și-a putut prelua imediat postul în primire. În ziua alegerilor, Americo Martin se afla în închisoare, împreună cu alți 22 de deținuți politici, sub învinuirea de a fi participat la demonstrații antigubernamentale. Timp de două luni, studenții, cărora li s-au alăturat profesorii, au organizat demonstrații și greve ale foamei pentru eliberarea lui Martin. Iar în ziua cînd a devenit cunoscută alegerea lui, mii și mii de tineri din Caracas au demonstrat în fața palatului prezidențial în semn de protest împotriva persecutării și întemnițării studenților care luptă pentru democrație.

O furtună de proteste a stîrnit recent la Universitatea din Caracas vestea asasinării de către „Digopol” (poliția politică a lui Betancourt) a unui student arestat și torturat pentru că a participat la o demonstrație de solidaritate cu revoluția cubană. Pentru a evita tulburările, corpul victimei a fost înhumat în cursul nopții și autoritățile au anunțat că studentul „s-a sinucis”. Întrucît adevărul asupra unei asemenea „sinucideri” era prea bine cunoscut, mulți studenți au hotărît să se încadreze în unitățile de guerilă și să lupte cu arma în mîna împotriva regimului asasin.

CUBA — EXEMPLU ÎNSUFLEȚITOR

Ca și în celelalte țări latino-americane, victoria revoluției cubane a avut un ecou puternic în

Venezuela. Pentru prima oară s-a ivit în această parte a lumii un popor care a zdrobit lanțurile imperialismului american și devine cu adevărat stăpîn pe soarta lui. „Ceea ce constituie un coșmar pentru regimurile din America Latină — a scris ziarul francez „L'Aurore” — nu este pretinsa imixtiune a regimului de la Havana în treburile lor, ci puternica răspîndire a ideilor revoluției din Cuba”. Într-adevăr, ce poate opune președintele Betancourt exemplului naționalizării întreprinderilor nord-americane din Cuba, al lichidării șomajului și analfabetismului sau construcțiilor masive de locuințe destinate oamenilor muncii de aici? Nimic. 60 la sută din totalul investițiilor S.U.A. în America Latină se află în Venezuela, extracția minei de fier în întregime se află în mîinile companiilor nord-americane „United States Steel” și „Bethlehem Steel Corporation”, pentru care statul venezuelian primește... 1 la sută din valoarea minei de fier extras!

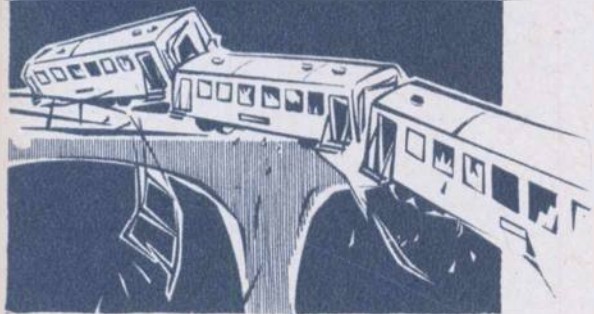
Politica anticubană a lui Betancourt a intensificat și mai mult nemulțumirea poporului. La revendicarea de a se schimba politica internă și externă, guvernul a răspuns cu represii în masă, prin îngrădirea libertăților democratice. El se mai bucură încă de sprijinul unei părți a armatei, dar raportul de forțe existent în Venezuela devine din ce în ce mai favorabil luptătorilor pentru democrație, progres și independență națională. În fruntea celor care țin sus steagul libertății și progresului este Partidul Comunist din Venezuela, care numără astăzi peste 100 000 de membri. Împreună cu aliații săi din celelalte organizații politice de stînga, cu sindicatele muncitorești, ligile țărănești, cu tineretul organizat în Uniunea Republicană și Democratică și cu puternica mișcare a studenților, el reprezintă cea mai bună garanție a unui viitor mai bun pentru Venezuela.

I. RETEGAN

Femeile venezueliene demonstrează pe străzile orașului Caracas legate la gură pentru a demasca „democrația reprezentativă” a lui Betancourt, care a suprimat libertățile democratice



tineri cu valize



A

cum câteva luni s-a petrecut în sudul Italiei o catastrofă despre care ziarele au vorbit mult: un tren local, ce deservea traficul între mai multe sate mizere din Calabria, folosit de muncitorii de la unele fabrici din capitala districtuală și mai ales de copiii din diferite sate lipsite de școli în drumul lor spre singura școală din ținut, s-a prăbușit într-o ripă atunci când unul dintre podurile de lemn, de multă vreme nereparat și neglijat, a cedat sub greutatea vagoanelor. Au pierit astfel peste 70 de copii și tineri de vîrstă școlară.

Cauzele catastrofei au fost de la început cunoscute: neglijența autorităților care au amînat ani de zile lucrările absolut necesare de reparare și întreținere a liniilor ferate. Această catastrofă însă a atras atenția opiniei publice și în presa italiană au apărut numeroase



Locul pe care a avut loc catastrofa feroviară de la Catanzaro

reportaje despre condițiile de viață din „Țara mizeriei“, cum este denumit sudul Italiei, care de zeci de ani se află într-o stare de inapoiere cu adevărat zguduitoare. În revista „L'Europeo“ a apărut astfel un reportaj în care se explică de ce în „trenul morții“ se aflau un număr atât de mare de copii. Reporterul revistei a vizitat satul Catanzaro, unde trăiesc mai multe familii ale victimelor, și a făcut cunoscute mizeria și lipsurile în care își duc viața locuitorii de aici, condițiile de trai nespuse de grele ale tinerilor. Catanzaro este unul dintre nenumăratele sate sărace din aridele regiuni din sudul Italiei, în care tinerii trebuie să muncească din zori și până în noapte și unde școlile se numără câte una la 10 sau 12 comune, elevii trebuind să călătorească adesea cu trenul câte patru sau cinci ore pentru cele patru ore de curs zilnice.

„Poeții și autorii prospectelor turistice — se spune în reportajul din „L'Europeo“ — descriu Calabria ca o întinsă livadă de măslini. Realitatea este cu totul alta. Regiunile fertile se întind doar pe o fișie îngustă de-a lungul coastei, iar măslinii sînt bătrîni, oboșiți, sterpi. Plantațiile de măslini, ca și toate celelalte lucruri aici, datează încă din epoca burbonilor și pentru zece ore de cules măslină un tînăr ar urma să primească un salariu oficial de mai puțin de 700 de lire, primind în realitate în jurul a 350 de lire...“.

În această regiune — și așa se întîmplă pretutindeni într-o provincie sudică cum e Calabria — copiii și tinerii nu au în fața lor nici un fel de perspectivă. Cei mai mulți dintre ei trebuie să muncească alături de familiile lor pentru interesele proprietarilor de pămînturi la culesul măslinilor (dar aceasta este o muncă pur sezonieră, care durează cel mult trei luni pe an) sau să devină pur și simplu păstori sau văcari ai moșierilor și arendașilor. „Iată doi copii din Mesoraca — se spune în reportajul revistei. Acesta este un sătuc din provincia Calabria, unde mizeria este atât de mare încît populația emigrează în masă către Corsica, Elveția, Germania, Italia de nord. Unul dintre cei doi copii pe care vi-i prezentăm este păstor și, deși a urmat cîteva clase elementare, nu știe să vorbească decît în dialectul local și nu are nici o perspectivă de acum încolo. Tatăl său, păstor el însuși, trebuie să-și susțină familia — adică soția și alți doi copii —, așa că este cu neputință ca acesta, cel mai mare dintre ei, să-și poată continua studiile. Celălalt are acum 12 ani și, dacă după terminarea clasei elementare de aici va dori să-și continue studiile, va trebui să meargă într-alt sat, un ceas și jumătate cu trenul la dus dimineața, un alt ceas și jumătate la înapoiere seara. Tinerii trebuie să înfrîngă numeroase obstacole pentru a putea să învețe. Unii copii sînt siliți să abandoneze școala, așa cum a făcut primul, și să se resemneze la a rămîne păstori, văcari la bogătași...“.

Într-un asemenea sat, care oglindește aproape în amănunt ce se petrece în toate celelalte sate ale regiunii — continuă reportajul —, după munca istovitoare tinerii nu au nimic de făcut. Condițiile culturale sînt de-a dreptul înspăimîntătoare. De pildă, la Catanzaro, unul dintre tinerii care aveau să-și găsească moartea în trenul cu elevi încercase încă de acum cîteva ani să organizeze un cerc cultural-sportiv de elevi și tineret. Viața tinerilor în aceste sate înapoiate este grea, monotună, lipsită de orice orizont. Se gîndiseră astfel să se întîlnească mai des, să creeze un cerc, să discute între ei, să-i învețe pe cei mai puțin instruiți decît ei, să schimbe idei, speranțe, aspirații. Preotul satului le oferise o cămăruță în casa parohială cu condiția însă să nu discute despre politică. Tinerii au agățat atunci pe pereți fotografiile unor actori și ale unor

cieliști celebri și au continuat să se întîlnească și să discute despre problemele sociale. Ei căutau să-i învețe carte pe păstori și pe ceilalți analfabeți, se gîndeau să organizeze o mică orchestră, să pună în scenă o piesă de teatru. Însă autoritățile nu priveau cu ochi buni asemenea inițiative. Au început să se lanseze zvonuri că membrii cercului caută să-i influențeze pe țărani neștiutori de carte, și de aici noi obstacole în calea activității lor...“.

Lucrurile se leagă unele de altele. Starea de înapoiere în care se găsește regiunea este menținută și agravată de politica autorităților, care caută să permanentizeze obscurantismul și neștiința de carte. Este semnificativ — după cum reiese din relatările revistei „L'Europeo“ — că lucrul de care se tem cel mai mult reprezentanții autorităților locale și clericale din regiune este constituirea unor cercuri de discuții cu caracter social și politic în rîndurile tinerilor.

Dar este tot atât de semnificativ faptul că tinerii de aici, din sate cum ar fi Catanzaro sau Mesoraca, nu acceptă asemenea restricții și își continuă lupta pentru dreptul la învățătură. Sute de tineri din aceste sate își periclitează sănătatea și chiar viața pentru a putea învăța, pentru a putea contribui apoi la dezvoltarea regiunilor vitregite din sudul țării, adevărată patrie seculară a mizeriei.

Caracteristica cea mai importantă a luptei tinerilor italieni din aceste ținuturi o constituie hotărîrea cu care ei se îndreaptă spre problemele actuale, entuziasmul cu care se dedică luptei pentru ridicarea nivelului de trai al regiunilor lor. Pînă acum cîteva ani era un lucru obișnuit ca din regiunile sudice ale Italiei să plece anual cîteva zeci de mii de oameni pe drumurile emigrației, în căntarea unei soarte mai bune. Acum însă, se spune în reportajul revistei citate, tot mai mulți dintre tineri se reîntorc în satele lor după terminarea studiilor și își consacră activitatea pentru a face viața mai bună conșătenilor lor. Reportajul revistei se încheie cu declarația unei tinere din această regiune care, după cum spune ea însăși, vorbește și în numele multora dintre colegile ei: „Ne terminăm acum studiile la Roma, însă, personal, doresc să mă înapoiez în regiunea mea, printre oamenii din mijlocul cărora am pornit. De ce aș rămîne acum, cînd mi-am făcut o pregătire, printre străini, printre cei care nu-mi cunosc regiunea și nu știu nimic despre suferințele ei? S-ar putea ca eu să nu valorez nimic — dar și în acest caz chiar nimic! Acesta vreau să-l dau alor mei. S-ar putea ca munca mea să reprezinte o valoare cît de mică, și atunci cu atât mai mult ea trebuie să contribuie la îmbunătățirea vieții lumii mele. Noi toți vrem să rămînem aici și am fi fericiți dacă am putea da ceva din ce e al nostru regiunii noastre“.

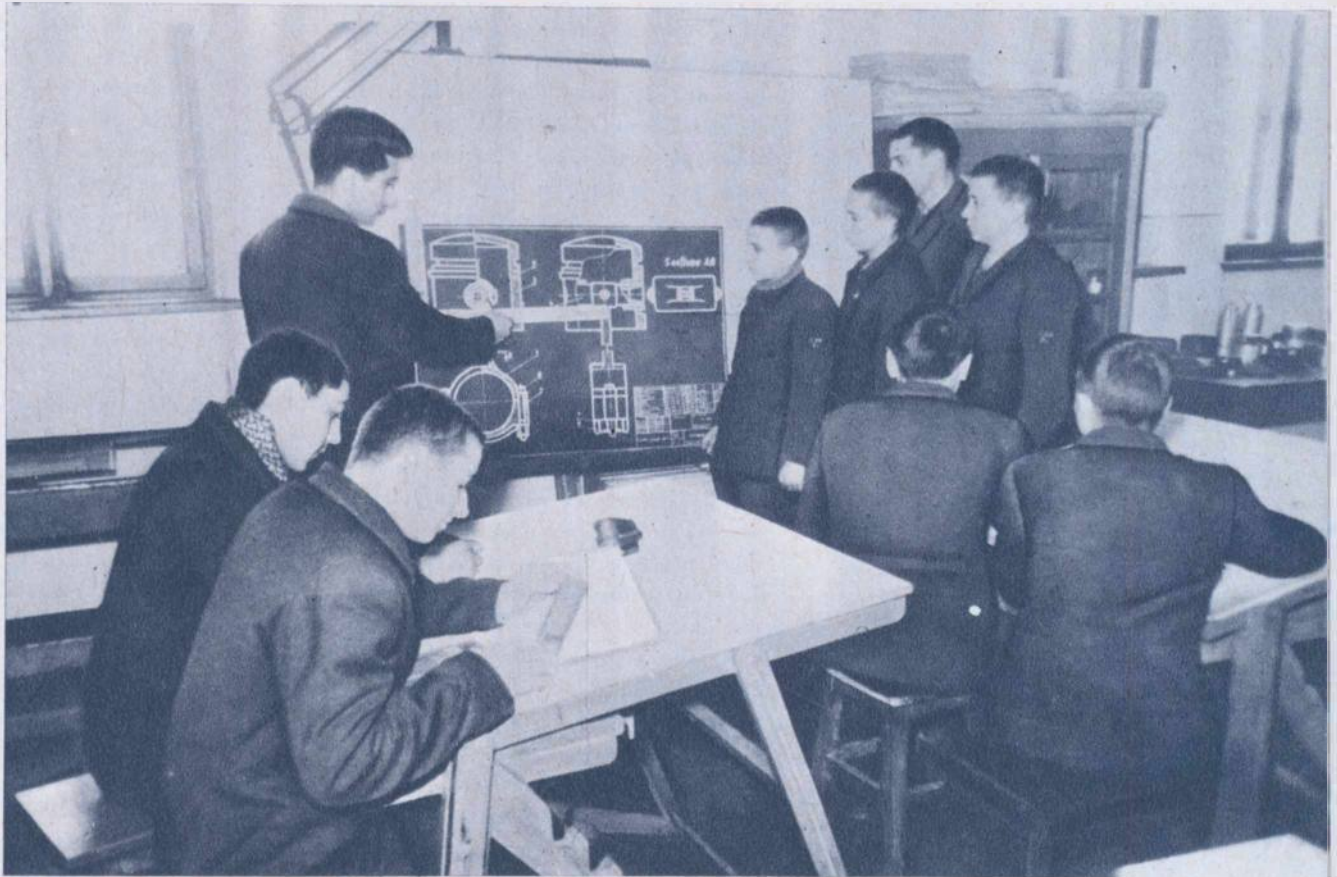
MARIO ALBERTI





VIITOARE CADRE ALE AGRICULTURII

Oră de desen tehnic cu anul II
la Centrul școlar agricol din
Buzău



unase de terminarea orei. Curtea împrejmuită de clădiri lunguiește și cu brazde de flori, care luaseră culoarea mierei ruginii, a căpătat viață. Grupuri, grupuri, elevii Centrului școlar agricol din Buzău părăseau clasele, umplînd curtea de zumzet și risete sănătoase de tineri. Unii s-au îndreptat spre sala lungă de mese așternute curat și cu coșuri pline cu pline pufoasă. De la bucătărie răzbăteau mirosuri îmbietoare, și prin fereastră am zărit cîteva găini rumenite care așteptau resemnate să se sacrifice...

Înainte de a face cunoștință cu cei ce se pregătesc aici să devină cadre ale agriculturii noastre în plin avînt, am profitat de liniștea care se așternuse peste tot și am aruncat o privire peste locurile unde ei învață. Pe cele mai multe uși, inscripția: „laborator de...”, „laborator...”, „laborator...”. În mintea mea, cuvîntul acesta se asocia cu imaginea eprubetelor, retortelor, mojarilor. De aceea, am trecut cu curiozitate pragul acestor încăperi. Mecanizatorii sau tehnicienii agricoli, veterinarii care se formează aici își însușesc o meserie de mare însemnătate practică. Principiul de funcționare al uneia sau alteia dintre mașinile agricole cu care vor avea de-a face încă de cînd vor pași pe ogoare

trebuie de la început și văzut, nu numai închipuit. Așa cum pentru chimist formula trebuie să capete culoare și miros în eprubetă, pentru ei laboratorul oferă mijlocul de a studia mașinile în ansamblu și pe componente, piesă cu piesă, mecanism cu mecanism, separat și laolaltă.

Iată-mă în laboratorul de motoare pentru lucrări practice la motoare — tractoare și reparații. Peste tot domnește ordinea caracteristică unui loc de muncă în care programul s-a terminat. Dacă piesele motoarelor n-ar fi fost vopsite în diverse culori, pentru a fi distinse mai cu ușurință, te-ai crede într-un veritabil atelier de reparații. Împărțiți pe posturi de lucru, elevii anului II de mecanizatori studiază aici mecanismul bielă-manivelă, cel de distribuție, sistemul de aprindere, de alimentare, de ungere-răcire, de pornire. Dacă aș fi vrut să-i aștept pe elevi, așteptarea mi-ar fi fost zadarnică. Chiar în acele zile de început al anului școlar, elevii anului II și III de mecanizatori se aflau în practică la S.M.T.-urile din regiune, unde se alăturaseră efortului general de a grăbi însămînțările de toamnă. Este și acesta un certificat al rezultatelor obținute la învățătură.

Dincoace e laboratorul pentru partea teoretică a motoarelor. Și aici se vede sirguința corpului didactic pentru a fixa cât mai bine la elevi cunoștințele predate. Piese de motoare sînt mărite pentru a putea fi secționare. Pentru fiecare lecție predată există planșe, piese detașate, piese montate pe panoplii pe sisteme și mecanisme, piese secționare în motor etc.

Deodată, parc-am nimerit în „țara lui Liliput-Împărat“. O întreagă stațiune de mașini și tractoare se înșiră pe rafturi... Laboratorul de mașini-agricole oferă spre studiu toate exemplarele de mașini care se folosesc în agricultura noastră.

— Ținem o strînsă legătură cu fabricile de mașini-agricole pentru a nu rămîne niciodată în urmă. Cum au ceva nou, ne trimit tot ce-i necesar pentru a ne confecționa o copie micșorată la scară — sîntem informați.

În încăperea destinată desenului tehnic se naște o însemnată parte a materialului didactic: planșele. De altfel, merită amintit spiritul gospodăresc al inginerilor, profesorilor, maistrilor (care este transmis și elevilor). Afară de material didactic, o mare parte din mobilierul școlii (bănci, mese de lucru, scaune) este confecționat în școală. Sînt frumoase, practice și se fac cu puțină cheltuială.

În cabinetul de matematică, tovarășul profesor Ionel Vulpe, membru în comitetul U.T.M. pe școală, mi-a arătat pe viu că și în ce privește partea pur teoretică a învățămîntului există străduința de a face cât mai inteligibile formulele, teoremele, ecuațiile. În dulapurile cabinetului, ca în vitrina unei expoziții, stăteau frumos expuse nu numai figurile geometrice necesare lecțiilor, confecționate special din metal vopsit, ci și explicațiile formulelor reprezentate figurativ.

Și acum ce-i mai important: să-i cunoaștem pe elevi. Am intrat deci la o oră de matematică cu... viitorii veterinari din anul I (hrănirea rațională a animalelor s-ar putea face fără cunoștințe temeinice în acest domeniu? Există vreo meserie în care să n-ai nevoie de matematică?). Zeci de ochi vii, fețe serioase, ascunzînd o expresie de vioiciune abia stăpînită, au privit întrebători. Jumătate din clasă erau tinere în rochii bleumarin și cu panglici în păr. Iată că fetele și-au ales o meserie spre care n-ar fi îndrăznit în trecut.

La tablă era Ioana Enache. Explica cu multă dezinvoltură teorema lui Pitagora, lucra rapid cu cifrele și semnele, judeca limpede. Mi-a trezit curiozitatea să aflu și alte lucruri despre ea. Este din satul Dîmbroca, comuna Săgeata. Părinții ei sînt colectivști. Încă din timpul școlii de șapte ani a îndrăgit anatomia, dar aceasta nu înseamnă că celorlalte obiecte nu le-a dat aceeași importanță. Faptul că acum a căpătat un 9 la zootehnie, obiect de bază, este încurajator — mi-a mărturisit. Ioana e deci modestă.

Întîlnirea cu Ion Tudora a avut o nuanță de umor. Cînd mi l-a arătat cineva, eu căutam cu ochii pe undeva pe lîngă el. Nu puteam crede că puștiul din fața mea, cu ochi de cărbune, neastîmpărați, are 14 ani și va deveni mecanizator. Răspundea monosilabic, puțin intimidat, și de la el n-am putut scoate prea multe. Doar că e orfan de tată, și maică-sa și-a crescut tare greu copiii. Acum este colectivist la Cislău. Motoarele le-a îndrăgit dînd tircoale S.M.T. în căutare de cuie și piulițe pentru joacă.

— Dar acum, mă asigură maistrul său, deși sîntem doar la cîteva săptămîni de la începutul școlii, citește micrometrul, mînuiește îndemnic șublerul. Sînt buni auguri.

Utemistul Mircea Popa din anul III agricultură este de-acum un tînar format în meseria sa. Are la activ luni și luni de practică la G.A.S. Buzău. S-a specializat în fitotehnie și îmi vorbește aprins despre metodele avansate de lucrare a pămîntului, care dau roade atît de bogate. Este un pasionat cititor, purtător al insignei „Prieten al cărții“.

— Am un volum totuși la care revin mereu și mereu. Mi se pare că în el găsesc răspuns la multe probleme de viață. „Așa s-a călit oțelul“ consider că e cartea de căpătîi a fiecărui tînar. De spirit revoluționar, ca cel al lui Pavel Korceaghin, ai nevoie și cînd te-ai hotărît pentru o meserie ca a mea. Tehnica veacului nostru este revoluționară, și-n agricultură țării își găsesc larg cîmp de desfășurare toți cei care îmbrățișează noul cu curaj, dau dovadă de atitudine revoluționară, la fel ca Pavel, spunea Mircea.

Organizația U.T.M., în acel moment de început al anului școlar, se afla în plin proces de elaborare a planurilor de muncă.

Sub conducerea organizației de partid, ea își propune să lupte pentru continua îmbunătățire a rezultatelor obținute la învățatură de elevi. Folosind și experiența anului trecut, cînd s-a analizat trimestrial cu activul de utemiști situația la învățatură și măsurile care trebuie luate pentru ajutorarea celor rămași în urmă sau cu rezultate mediocre, va urmări felul în care fiecare utemist își îndeplinește principala îndatorire pentru ca la terminarea cursurilor din școală să plece pe ogoare cadre bine pregătite. În atenția organizației U.T.M. stă permanent legarea învățămîntului de practica în agricultură. Organizația U.T.M. colaborează activ cu conducerea școlii în ce privește legătura cu unitățile agricole unde merg la practică elevii, atît pentru a fi la curent cu modul în care ei se comportă aici, cît și pentru a li se asigura condiții cît mai bune de muncă și viață. Se va ține o strînsă legătură cu diriginții pentru a discuta mai operativ chestiunile de disciplină atunci cînd se vor ivi. S-au luat de asemenea măsuri pentru organizarea unor bogate activități cultural-educative, s-au recrutat elevi pentru un cor, se vor înființa brigăzi artistice de agitație pe ani de studii.

Condițiile optime create pentru ca viitoarele cadre ale agriculturii noastre socialiste să vină pe ogoare cu o temeinică pregătire, capabile să îndeplinească sarcinile pe care partidul le-a trasat acestui sector de seamă al economiei naționale sînt bine valorificate la Centrul școlar agricol din Buzău.

V. SAFIANU



1 Viitorii mecanizatori la practică

3 În atelierul de reparații

2 Lecție de mașini agricole

4 Lecție de tractoare

ÎNVĂȚĂTORII SE FORMEAZĂ ÎN MUNȚI

- Minas del Frio și cele 40 de luni de studii
- Ascensiunea piscului Turquino ● Muntele și laberele
- Chemarea lui Fidel și răspunsul tinerilor.



Elevele taberei din Minas del Frio ajută la efectuarea diferitelor lucrări de secretariat

Clipe de repaus la bibliotecă

E

ste greu să ajungi la tabăra-școală a viitorilor învățători cubani care se află în Minas del Frio, la 1 600 m deasupra nivelului mării, în munții Sierra Maestra (provincia Oriente). Trebuie să mergi pe jos din satul Vega și după vreo două ore de mers continuu pe povirnișurile stîncoase, uneori pe teren plat și alteori sub umbra protectoare a arborelui de cafea sau a palmierilor, ajungi la o mică așezare care se distinge prin pavilioane cu acoperișuri din fibre de palmieri și corturi improvizate, unde poți întâlni mulți tineri purtând în miini unelte sau cărți. Ne aflăm la Centrul de pregătire a învățătorilor din Minas del Frio. Aici 2 200 de tineri cubani se pregătesc să devină viitori educatori.

Cursurile se desfășoară atît în aer liber, sub arborii înfrunziți, cît și într-o mare sală transfor-





Estezi de vizite și Joaquín García a venit să-și vadă fiica, Nilda. Prilej de a discuta și cu colegele ei

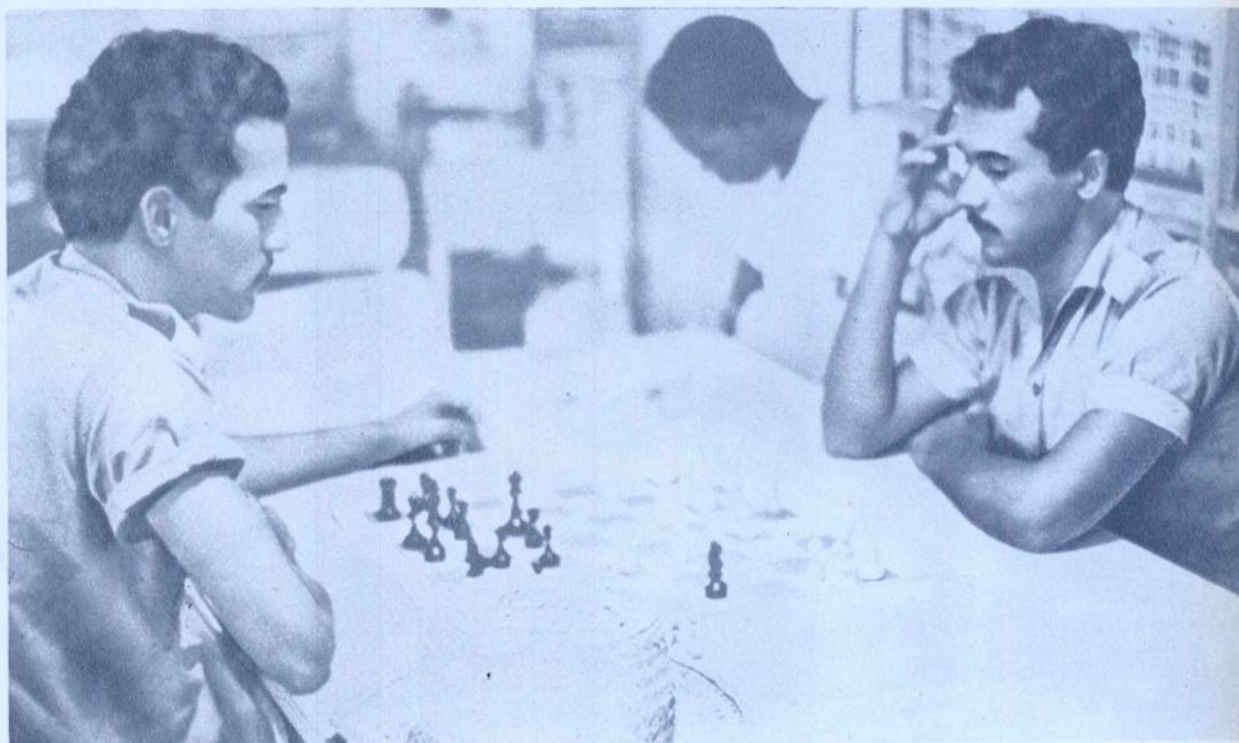
Se găsește timp și pentru a juca șah

mată în bibliotecă. Centrul este prevăzut cu un laborator de agromonomie, o sală de gimnastică, precum și cu numeroase dormitoare. Peste tot, în acest fagure revoluționar, domnesc ordinea și cea mai bună organizare. 40 grupuri de tineri muncesc cu perseverență și... se odihnesc când pot. Ei duc o viață sănătoasă, în mijlocul naturii atât de bogate, și învață pe nerăsuflăte.

Într-o zi, Fidel Castro a spus la televiziune că este nevoie urgentă de profesori la sate și a adresat un apel tinerilor să vină în taberele unde sînt pregătite noile cadre didactice revoluționare, capabile să meargă oriunde ar fi nevoie de ele, și tinerii nu s-au lăsat rugați. Imensa majoritate a „învățătorilor voluntari din Minas del Frio” au participat la campania de alfabetizare desfășurată în „Anul educației” și au renunțat la burse cu perspective materiale mai bune pentru a se supune necesităților revoluției. Mulți dintre acești tineri vor preda la sate și vor merge în casele țăranilor să-i învețe ceea ce nu știu, vor discuta cu ei și vor desfășura o campanie de învățatură și de știință. Așa cum a visat eroiul poporului cuban Jose Martí, în Minas del Frio se creează un corp de învățători — activiști capabili să dea tot ce este mai bun în ei.

Tinerii de aici vor deveni muncitori intelectuali și manuali, vor cunoaște secretele pămîntului și vor ști să se exprime corect, vor fi muncitori ai condeiului, ai cărții și ai plugului. Unul dintre ei este Nilda García, locuitoare a satului Contramaestra din provincia Oriente. Ea a fost printre primii care au răspuns la „apelul lui Fidel”, și atunci cînd este întrebată unde va pleca după ce va termina studiile răspunde: „Acolo unde Revoluția va considera că este nevoie de mine”.

Nilda și cei 2 199 de tovarăși ai ei participă mai întîi la un curs intensiv de instruire educativ-revoluționară, care va dura opt luni în tabăra din Minas del Frio. Apoi ei vor fi transferați la Școala specială de învățători din Topes de Collantes, în Sierra Trinidad (provincia Las Villas). Aici, după 16 luni de studii, vor petrece ultimele 16 luni la



Școala profesională din Tarara, pentru ca, la sfîrșit, absolvenții să marcheze evenimentul printr-o ascensiune triumfală pe piscul Turquino — muntele cel mai înalt din Cuba, unde a funcționat cartierul general al insurgenților în timpul luptei împotriva dictatorului Batista.

O ZI LA MINAS DEL FRIO

Viitorii învățători voluntari din Minas del Frio muncesc cite șapte ore pe zi în clase și pe plantațiile de cafea care împrejmuesc tabăra. De luni pînă vineri ei învață diferite științe, studii sociale, exprimare, matematici, agricultură, arte naționale, instrucție revoluționară și gimnastică. Simbetele și duminicile tinerii fac excursii în munți, muncesc voluntar în ferme, vizionează spectacole de teatru și cinema și susțin întreceri sportive în compania țăranilor din Sierra. Cu prilejul ultimei recolte de trestie de zahăr, viitorii învățători din Minas del Frio și-au cucerit aprecierea tutu-

ror tăind o jumătate de milion de arrobas (măsură de greutate cubană — n.r.) de trestie în decurs de 15 zile. A fost o muncă voluntară în sprijinul revoluției cubane.

O PEPINIERĂ DE ÎNVĂȚĂTORI

Puțin mai departe — după ce am străbătut cîțiva kilometri cu automobilul — în aceeași munți Sierra Maestra, care șerpuiesc în sudul provinciei Oriente, am ajuns la un alt centru pentru viitorii învățători, cunoscut sub numele de San Lorenzo. Aici, la sugestia primului ministru Fidel Castro, anul acesta vor intra să învețe țăranii din Sierra care doresc să devină învățători și care vor primi o învățatură pînă la nivelul clasei a șasea. Cei mai buni dintre ei vor trece să învețe în continuare la Minas del Frio și își vor completa ciclul de 40 luni de studii la Tarara.

Toate școlile pedagogice din Cuba — care pregătesc învățători — au fost centralizate în prezent

în munții Sierra Maestra — Minas del Frio, San Lorenzo — și în Escambray — Topes de Collantes.

Școala de învățători din Escambray, Trinidad, poartă numele „Manuel Ascunce Domenech” (unul dintre conducătorii insurecției împotriva lui Batista care a fost ucis în luptă). Aici, aproape 1 000 de tineri învață primele 16 luni din ciclul de 40 necesar pentru a deveni învățători și de a urca piscul Turquino. În toate aceste școli, învățămîntul se petrece într-un mod identic: viața de tabără în aer liber, în contact deplin cu natura. Dormitoarele și bucătăriile se găsesc în pavilioanele improvizate. Dar în timp ce viața își urmează cursul de muncă și studii, revoluția construiește cămine și clădiri noi, mai multe și mai bune, pentru viitorii învățători. Așa se trăiește acum în Cuba. Se construiește o dată cu mersul neîntreput înainte.

PAQUITA CAO
(Prensa Latina)



Noul pavilion de expoziții — mândrie a capitalei noastre



Arteră principală a Bucureștiului noaptea



Fosta Piață Chibrit văzută din avion

BU

Trebuie să stai pentru câteva ceasuri la porțile Bucureștiului ca să înțelegi cât de cât ce sens au pulsațiile orașului acestuia semi-milenar în viața întregii patrii. Adică unde? Uite, de pildă, undeva în preajma peroanelor Gării de Nord sau în rotarda boltită a aerogării Băneasa. Acolo să privești cu luare-aminte fizionomiile cetățenilor care vin, să citești expresia aceea de satisfacție concentrată, sclipirea aceea de entuziasm lucid care se aprinde în priviri, să urmărești cum se îndreaptă ținuta călătorului ca și cum i s-ar face o recepție oficială. Poate ești tentat să gîndești: „Sigur, provincialii, pomenindu-se în Capitală, cască gura — lumini, zgomote, forfotă etc. —, clasic, ei și?”. Dar mai întâi că nu este vorba numai de cei din provincie, ci și de aceia care se întorc după o absență în orașul care înseamnă pentru ei „acasă”, apoi că în aceste lumini, zgomote, forfote etc. se deslușesc semnele exterioare ale unui ritm de viață deosebit de intens, modern, pasionat și pasionant, în sfîrșit, că în fața celui descins din avion, tren sau alt mijloc de locomotie Bucureștiul deschide încă de la mari depărtări niște priveliști asemenea unor splendide făgăduieli. Și ceea ce este mai însemnat decît toate: se ține de cuvînt...

Priveliștile... Ce accepție să dăm cuvîntului? Dacă e numai aceea care intră în raza obiectivului aparatelor fotografice folosite pentru realizarea ilustratelor, atunci ar trebui numaidecît început cu Ateneul Român. Silueta lui sobră și elegantă, proporționată astfel încît oferă impresia de masivitate și suplețe în același timp o cunosc la fel de bine minerii din Baia Mare, țesătoarele din Botoșani, colectivității din bănațeanul Beciche-recu-Mic sau pescarii maritimi de la Jurilovca. Cer scuze pentru informația următoare, de uz curent: pînă acum cîțiva ani, cînd Bucureștiul apărea pe vreo hartă europeană, clădirea simbolică aleasă pentru a-l reprezenta, alături de turnul Eiffel pentru Paris, poarta Brandenburg pentru Berlin, podul Westminster pentru Londra, Coliseum pentru Roma, era tocmai Ateneul. Acest simbol a început să fie însă concurat de altul: Casa Scintei, a cărei popularitate este în creștere. La noi, oricine a fost prin București are o viziune tulburătoare: de cîte ori se uită pe reversul hîrtiei de bancă de una sută de lei vede cum în ferestrele marelui edificiu tipărit acolo se aprind luminile fluorescente și cum imaginile clădirii din marmură albă se răsfrîng în apele clare ale lacurilor din preajmă, într-o atmosferă care amestecă mărețul și familiarul în proporții egale.

Dar de fapt numai două sînt simbolurile capitalei noastre? Nu știu cine ar putea face o enumerare completă. Concurează pe lista simbolurilor fîntina Miorița de pe Șosea, cu jerbele sale de apă, și aleea principală a bătrînelui Cișmigiu. Revendică această glorie clădiri multisekulare, precum Hanul lui Manuc, și altele de 2-3 ani abia în peisajul citadin, ca sala nouă a Palatului R.P.R. Dar Universitatea? Dar dealul Mitropoliei? Dar podurile și cheiul Dimboviței? Dar turnul Bărăției? Dar Arcul de Triumf? Nu, nu e un lucru simplu alegerea.

Priveliștile bucureștene solicită ochiului o mobilitate de un tip special, dacă mi se îngăduie să spun astfel. I se cere privitorului

BUCUREȘTI INIMA REPUBLICII

să realizeze mintal o suprapunere de imagini în așa fel încît peste tabloul actual al unor cartiere moderne, cu străzi asfaltate ireproșabil, luminate cu neon, înecate în verdeață, să vadă contururile aceluiași cartier, cu 15 sau cu 150 de ani în urmă, noroiul, bezna, lipsa instalațiilor urbanistice elementare fiind indiferente la scurgerea timpului pînă la reconstrucția socialistă a Bucureștiului. După o asemenea „dedublare“ imaginativă gusti într-un fel superior armonia calmă a Ferentarilor, echilibrul și aerul gospodăresc al arterelor care cuprind la mijloc parcul „23 August“, optimismul și farmecul Floreascai, tinerețea explozivă a Giuleștiului. Au intrat în pagini de literatură „gropile“ celebre (cine va putea traduce într-o limbă străină straniul pitoresc al celui „Oațu“?) pentru ca pe locul cîștigat oamenii zilelor noastre să poată trăi la nivelul noilor cerințe. Priveliștile Bucureștiului contemporan înglobează variate apariții citadine din beton și cristal, al căror numitor comun este frumosul. Blocurile-turn și Circul de stat, stadionul „23 August“ și Pavilionul expoziției, căminele studențești de pe Splai și Palatul C.F.R. sînt numai cîteva jaloane pentru a marca prefacerile, această izbucnire vulcanică a forței de creație care aici ridică un colos cu linii drepte, marșiale, colorate grațios linia jucăușă a unei clădiri aeriene, dincolo realizează o săgeată orientată spre cer. Expresia cea mai concentrată a noilor priveliști bucureștene este binecunoscuta Piață a Palatului, iar cea mai recentă o constituie Calea Griviței, Șoseaua Mihai Bravu și toate cele magistrale care prezintă privitorului tabloul dialectic al noilor blocuri de 7—12 etaje, țîșnite triumfal dindărătul maghernițelor condamnate sau deja dispărute, dar încă în picioare pe trotuarul de vizavi, ca un memento. Noul, cu respectabilele sale prezențe verticale, cu proaspetele lui culori surizătoare, calde, cu ordinea, lumina, vigoarea și liniștea sa interioară, stă față în față cu vechiul, ulcerat și meschin, mohorit și haotic. Asaltul nestăvilnit al noului în construcția Capitalei este probabil cel mai puternic și antrenant „spectacol în aer liber“ oferit celui un milion și jumătate de locuitori ai Bucureștiului. Să ne grăbim a preveni obiecțiile: nu este vorba de o simplă desfășurare estetică, firește, căci în primul rînd oamenii solicită grabnica rezolvare a cererilor lor de locuințe, dar în aprecierile făcute reușitei fațadei, în intervențiile anonime care au ca obiect coloritul de bungust sau fericita distribuire a balcoanelor pe volumul noii clădiri, de pildă, apare și satisfacția intimă a omului care-și iubește orașul și se bucură de înfrumusețarea petrecută sub ochii lui, iar adesea (munca patriotică) și cu contribuția brațelor sale.

Dacă apreciază la justa valoare înnoirea socialistă a Capitalei, locuitorul ei nu nesocotește aura istorică a orașului, vestigiile luptelor purtate de înaintașii săi întru cetățenia bucureșteană. Chiar dacă nu fiecare e de la început pe deplin conștient de obligațiile sale de moștenitor și continuator al unor vechi și însemnate tradiții de luptă, sesizarea unui aspect în această direcție reprezintă un moment semnificativ. Tînărul care, avînd o întîlnire la ceasul mult cîntat de la întretăierea bulevardelor Bălescu și Republicii și care, mai avînd un răgaz, intră să viziteze, în treacăt, Muzeul de istorie a orașului București, iese de aici tulburat și cu solemnă

promisiune lăuntrică de a reveni. Că în mintea lui apare sau nu imaginea lui Vlad Tepeș punîndu-și pecetea, la 20 septembrie 1459, pe hrisovul care amintește, primul, că e scris în cetatea București, asta ține de imaginația respectivă; de asemenea depinde de facultățile individuale dacă vor învia în fantezia lui ședințele primelor forme de administrare a orașului (județul și cei 12 pîrgari din secolul al XVI-lea) ori dacă, mergînd pe străzi care mai poartă și azi numele Marchitanilor, Blănarilor, Băcanilor, Brașovenilor, Cojocariilor, își va aminti de istoria breslelor îngrămădite pe acele ulițe; dacă, urcînd dealul Spirei, va reflecta la luptele pompierilor romîni cu turcii într-una din primele zile de toamnă ale anului 1848 sau la marele incendiu ce nimicise o parte din București cu un an înainte. Dar cu mult mai sigur este că interesul pentru istoria orașului îl va conduce la cercetarea unui sector mai restrîns, mai apropiat lui totodată. Să presupunem că este vorba de un tînăr muncitor la Uzina „Timpuri noi“. Îl vom vedea căutînd date despre prima spălătorie mecanică din țară, cea a capitaliștilor belgieni Jaumotte și Lemaitre, care și-a extins treptat halele pe cheiul Dîmboviței de la secția auxiliară de fabricare a grătarelor pînă la apariția și dezvoltarea Fabricii metalurgice „Lemaitre“, care și-a avut locul în istoria luptelor muncitorești din România. Sau dacă este vorba de un muncitor la „Grivița Roșie“ nu o singură placă memorială va satisface dorința lui vie de cunoaștere a evenimentelor gloriosului an 1933. Pe drumul zilnic spre uzină îl însoțesc, umblînd tăcut alături, mulțimile din ziua aceea geroasă de februarie și cei căzuți atunci pentru ca el să se poată bucura astăzi de noua înfățișare a Căii Grivița, a Bucureștiului, a țării întregi.

Trecutul îndepărtat și apropiat palpită astfel în preajma noastră, a celor care în acest București, clocotitor, privim înainte. Undeva, pe Brezoianu, un șantier de locuințe își instalează tabăra; un excavator mușcă pămîntul; deodată, prin dinții cupei zurlie și se rostogolește ceva scilicet: s-a descoperit un tezaur de monede turcești — baciri și aspri — din secolul al XVIII-lea. Sub asfaltul Pieței de Flori dormeau așezări omenești vechi de șase-sapte veacuri. Arheologii nu și mai pot săpîni bucuria. Dar, în perspectiva timpului, casa modestă de pe strada Șt. Gheorghiu 1, unde a fost sediul Comandamentului formațiunilor de luptă la 23 August 1944, nu va prezenta un interes cel puțin egal? Gîndiți-vă: primul sediu al libertății în România... Hotărît, inscripțiile respective se înscriu nu numai în marmură, ci și în sufletul oamenilor. Mai ales aici.

Străbătînd cu autobuze, tramvaie, troleibuze, motocicletă, ba și per pedes artere pe care strămoșii le-au cunoscut sub nume ca podul Mogoșoaiei, podul Tîrgului din Afară, podul Beilicului sau Podul Calicilor, muncitorul bucureștean face totul pentru ca viitorul să primească din minile lui o moștenire care conferă Capitalei locul I în producția industrială a țării (a 5-a parte din producția globală revine Bucureștiului), e preocupat de satisfacerea cerințelor tot mai mari pentru cantitatea, diversitatea și calitatea produselor, de la motoare electrice și autobuze la pantofi și conserve, de la semănători și laminate la ciocolată. Colectivist într-una din comunele integrate raioanelor, în grija lui stă sarcina de răspundere a aprovizionării Capitalei cu tot ce se cuvine alimentației la zi. Funcționar în instituții de stat, treburile îi reclamă operativitate, înfinită grijă pentru solicitările oamenilor muncii. Student sau elev, simte zilnic îndemnul de a ridica munca de învățătură la nivelul uriașelor posibilități pe care île cere orașul cu cele mai multe și mai dotate instituții de cultură din țară. Asupra Bucureștilor sînt așintite privirile tuturor. Nimic mai firesc; pentru că gîndurile și sentimentele oamenilor îi unesc cu legături indestructibile de sediul Comitetului Central al partidului; pentru că firele activității complexe a celor mai diverse sectoare de producție se înnoadă la ministere și la Consiliul de Miniștri; pentru că mari opere de știință, artă și cultură se nasc și își încep viața proprie în instituții unice pe întreaga republică, precum Academia, Uniunile de creație etc. Iar în afară de acestea, intervin și alte elemente, nu lipsite de însemnătate în viața de fiecare zi a oamenilor. Cine nu-și potrivește ceasul după cele cinci secunde care urmează anunțului: „Aici București, dăm ora exactă“... Traseul ideal al tuturor excursiilor trece pe aici; cu pionierii din București vor să facă schimburi de scrisori și albume pionierii din Sighet, Medgidia, Suceava, Oltenița etc.; antenele televizoarelor sînt orientate tot spre locul care i-ar fi plăcut legendarului Bucur, ciobanul, pentru asezarea lui frumoasă. Un produs cu marca bucureșteană are o căutare specifică, oferind parcă o garanție în plus cumpărătorului; în toată țara se valsează după „În Bucureștiul iubit“ sau „De pe podul Grant“; cititorii se uită în „Informația Bucureștiului“ să vadă zilnic fotografia unui nou bloc sau cartier de blocuri cu schelele abia coborîte. Mii și milioane de legături afective unesc acest oraș de celelalte, de sate, de cătune. Pe cartea de vizită a Bucureștiului se pot pune cuvintele care spun totul despre rolul lui: inima țării.

ȘTEFAN IUREȘ

tinere

in portul Constanța, la 9 aprilie 1962, a pornit să străbată apele mărilor și oceanelor lumii cel mai tânăr vas românesc, „Cluj”. Dotat cu aparatură complexă de comandă și orientare, utilaje automate de ridicat, magazii mari de mărfuri și cabine confortabile, el se numără printre cele mai moderne nave comerciale românești.

„Marinari din echipaj, să fim curajoși și demni de a lucra pe această navă!” — scrie în prima filă a jurnalului de bord. (Poate că atunci când au notat în jurnal cei din echipaj s-au gândit și la constructorii gălățeni, care au pus la trăinicia și frumusețea noii nave o parte din inima lor. Și de acolo, de departe, înfruntând valurile, navigând pe mările Mediterană, Egee, Marmara, Nordului și Oceanul Atlantic, salutul trimis patriei a purtat pe aripile sale o caldă mulțumire adusă constructorilor.)

Să vă prezentăm echipajul: Liviu Neguț. Este comandantul vasului. De-abia a trecut pragul a trei decenii. E cel mai tânăr comandant de nave din portul Constanța. S-a înfrățit cu marea de mic copil. Are la activ experiența mai multor curse în largul mărilor și oceanelor. Il iubesc marinarii pentru că e priceput și curajos. A fost comandant și pe alte nave. „Dar aici, între tineri, mă simt și mai bine” — ne spune el.

Petre Urum — 25 de ani, secretarul organizației de bază de partid. De la 18 ani a primit botezul mării. De atunci, vasul și apa îi sînt de nedespărțit.

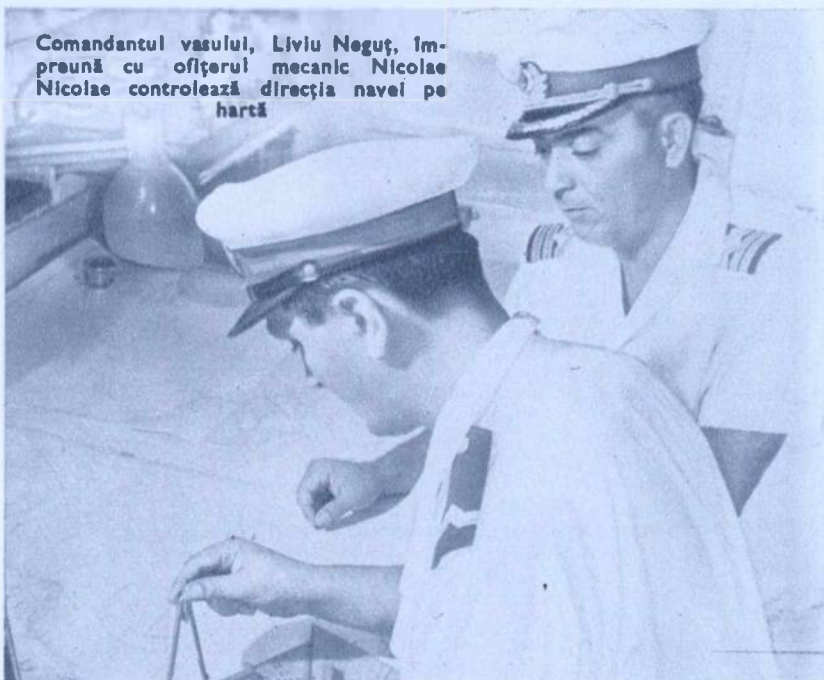
Gheorghe Cornescu e cel mai tânăr. De curînd — motorist... și șirul acesta continuă pînă la cei care au împlinit 35 de ani. Trebuie să avem în vedere că media vîrstii echipajului este tinărească și vasul. Ea nu întrece 25 de ani.

... Să întoarcem filele jurnalului de bord și cu ajutorul lor să cunoaștem mai bine echipajul într-una din călătoriile sale în îndepărtarea mărilor și oceanelor.

Întîlnirea cu oceanul

De la Constanța trecerea prin Marea Neagră este mai ușoară. Nu avem valuri mari. Dar depărtarea patriei se vede parcă pe fața fiecăruia dintre noi. Navigăm de

Comandantul vasului, Liviu Neguț, împreună cu ofițerul mecanic Nicolae Nicolae controlează direcția navei pe hartă



4 zile. Zile de monotonic. Atmosfera abia se înviează. Dar în cele din urmă glumele și risetele sînt cu noi. Tinerețea se plimbă acum pe vas.

16 aprilie 1962. Ne aflăm la intrarea în Atlantic, aproape de coasta Spaniei. Mașinile funcționează normal. Pe punte se aude un cîntec marinăresc. Pe vas sînt marinari tineri — bobocii care n-au văzut încă oceanul. În astfel de situații se respectă tradiția marinărească: botezul oceanului.

Motoristul Gheorghe Cornescu lucrează în sala mașinilor. Liniștit, pipăie fiecare șurubel al motorului. Dar toemai cînd nu se aștepta, tradiția se respectă: o găleată cu apă aruncată pe el, și botezul oceanului e săvîrșit. Aceasta a fost întîlnirea lui cu oceanul. Încă un marinar intrat în rîndul navigatorilor flotei comerciale care străbate oceanele. „Ofițerul stării civile” — comandantul vasului — îi eliberează „certificatul de botez”: „Să porți cu cinste tricolorul țării peste mări și oceane, să fii cadru de nădejde al marinei noastre comerciale!” — scrie cu litere mari pe simbolicul certificat.

Al doilea certificat se eliberează marinarilor la trecerea Ecuatorului. Mulți dintre cei de pe nava „Cluj”, în frunte cu comandantul, îl au și pe acesta.

Înfruntînd furtuna

18 aprilie 1962. Noaptea... Ne aflăm în Oceanul Atlantic. În jur numai apă cît vezi cu ochii. Vîntul suflă puternic. Apele oceanului clocotesc. Furtuna se anunță. Aici, în larg, respirația oceanului este mai profundă. Vuiește ca într-o grotă fără fund. Vasul nostru alunecă ușor, lăsînd în urmă valurile ca niște vâlătuci uriași. Cercetăm aparatele.

În sala hărților, ofițerul mecanic Nicolae Nicolae se consultă cu comandantul. În această situație te conduci numai după hartă. Ochii marinarilor scrutează depărtarea. Nicăieri nici o lumină. Bernă pretutindeni. Atenție, multă atenție și pricepere. La cîrmă se află tinărul timonier Florian Georgescu. Mîinile-i pricepute execută cu precizie mișcările. La dreapta, la stînga, înainte. Se schimbă alt timonier. Valurile mari, amenințătoare lovesc vasul. Nava înaintează anevoios. În toate compartimentele, marinarii

Tea navei

sint la post. Toată noaptea s-au luptat cu valurile. Dar în curînd, în sare, o diră roșiatică anunță ivirea soarelui. Cerul se limpește. Furtuna a trecut. Apoi lucrul a fost reluat normal, parcă nimic nu se întimplase.

Un nou cetățean

20 aprilie 1962. Ne aflăm în golful Biscaia. Astăzi vasul a primit o radiogramă din țară, adresată lui Petre Urum. E mai puțin obișnuită. „Am născut. Sin-

tem bine, sănătoase amîndouă” — scrie în radiogramă. De la mii de kilometri, din Constanța, se anunță nașterea unui nou cetățean: fetița Carmen. O lacrimă de bucurie pe fața tatălui, felicitări din partea colegilor și câteva pahare de vin de Murfatlar în cinstea noului-născut.

prilej, comandantul i-a felicitat, iar la panoul de onoare au apărut nume noi. Printre ei — Benone Bican.

.....
Multe zile pe vas trec fără peri-peții. Atunci totul se desfășoară normal. Începînd de dimineața și pînă seara, marinarii își petrec timpul cît mai folositor. Biblioteca le oferă cărți de literatură, se fac discuții pe diferite teme. Seara, în orele de răgaz, se vizionează filme cu ajutorul aparatului de proiecție, se joacă șah, table, remi și se poate asculta muzica de la magnetofon. Se organizează, de asemenea, concursuri „Cine știe câștigă” pe teme ca: „Să ne cunoaștem nava”, „Să cunoaștem mări, oceane, țări, orașe”. Fiecare dintre acestea le mărește navigatorilor orizontul cunoștințelor.

★

La ora cînd citiți aceste rînduri, nava „Cluj” se află într-o nouă cursă. Să le urăm tinerilor marinari curajoși de pe ea bun soșit în patrie!

Vasile MIHAI

Programul zilnic de înviorare este respectat cu rigurozitate



La panoul de onoare

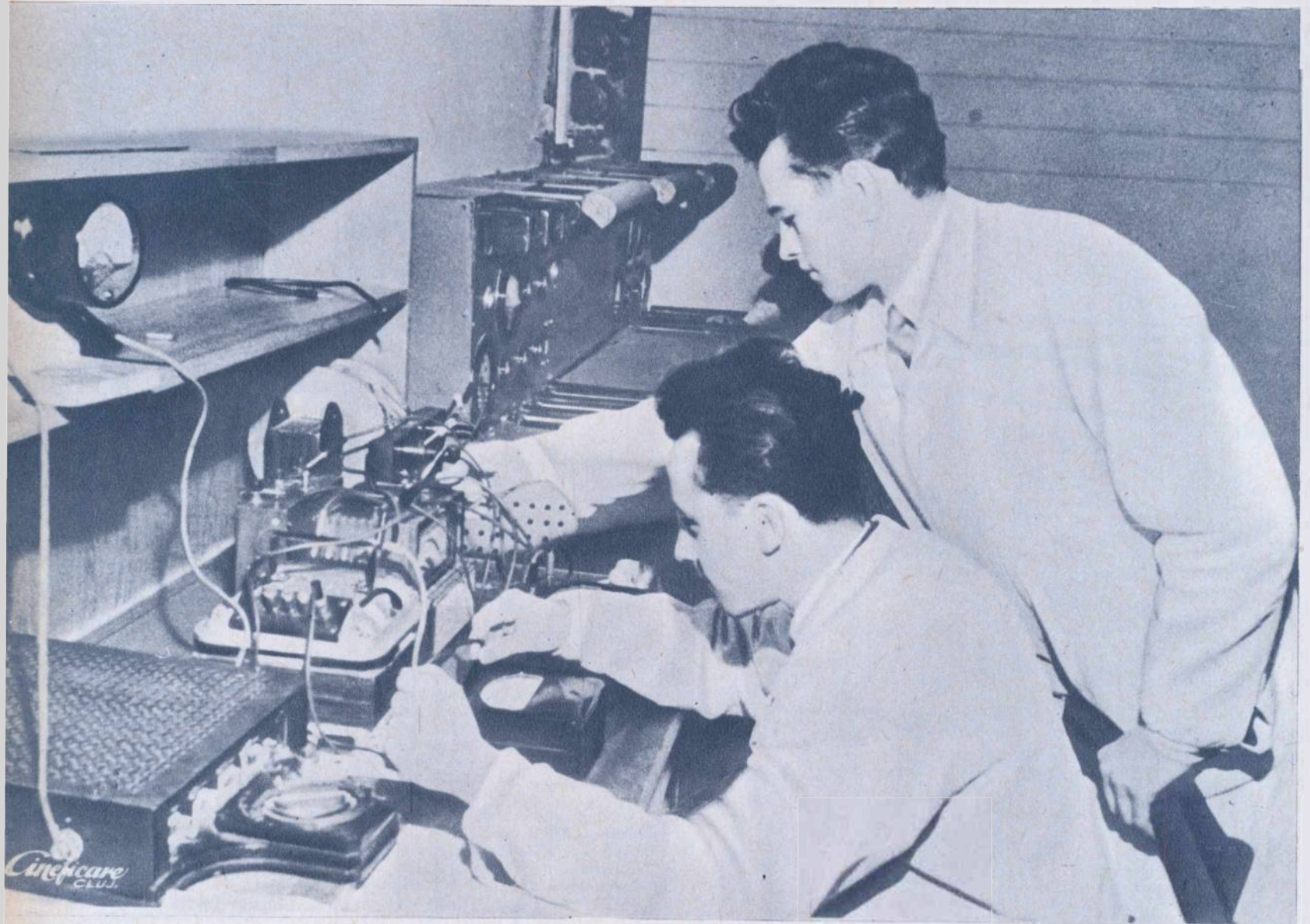
22 aprilie 1962. Duminică. În depărtare se zărește portul irlandez Londonderry. Peste puțin timp vasul acostează. În sala mașinilor — de cart tinărul motorist Benone Bican. În drumul parcurs se defectase unul dintre motoare. Trebuia intervenit imediat. Ești mai în siguranță cînd toate cele trei motoare sînt în stare de funcționare. De aceea, Benone Bican, după 4 ore de cart, a rămas în continuare în sala mașinilor. Sub conducerea ofițerului mecanic Gheorghe Maxim, împreună cu alți motorști, a lucrat neîntrerupt 22 de ore la decarbonizarea motorului.

Acum, toate trei motoarele erau în stare de funcționare. Cu acest


O parte a echipajului într-o clipă de răgaz pe punte



Cunoștințele dobândite la curs se îmbogățesc
în laborator prin studiu și experiențe in-
dividuale



UNIVERSITATEA Babeș- Bolyai



În orașul Cluj, învățământul superior are o tradiție de patru veacuri. Actul de naștere al universității (cu patru facultăți) datează și el de 90 de ani. Cu toate acestea, abia în regimul nostru învățământul superior din Cluj cunoaște o înflorire fără precedent. Ceea ce nu s-a făcut în decurs de secole și decenii s-a făcut în câțiva ani de regim democrat-popular.

Azi Universitatea „Babeș-Bolyai“ e doar una dintre instituțiile de învățământ superior din Cluj. Mai avem aici un institut politehnic, un institut medico-farmaceutic, un conservator, un institut de arte plastice, un institut agromonic, un institut pedagogic de 3 ani. La cursurile de zi ale universității au învățat în anul școlar trecut 5 409 studenți; anul acesta numărul lor e și mai mare.

În anul școlar 1936/1937, din 3 191 de studenți ai universității clujene (inclusiv cei ai Facultății de medicină) erau bursieri doar 114, ceea ce reprezintă procentul infim de... 3,5 la sută; în anul școlar trecut, din 5 409 studenți (fără mediciști, care de la reforma învățământului au institutul lor aparte) au primit burse 3 665, adică 67,7 la sută. De 32 de ori mai mulți bursieri decât în 1936/1937!

Cine sînt cei care umplu în aceste zile amfiteatrele, sălile de seminar, laboratoarele Universității din Cluj? Iată, am înscris pe o filă din carnet patru nume de studenți din anul I: Ortensia Munteanu, Nicolae Herdean, Iosif Kram-

li, Florian Bențe. Dar tot atât de bine puteam să fac de la secretariatele celor 8 facultăți ale universității o sută sau o mie de nume de studenți din anul I. Biografia fiecăruia dintre ei e biografia generației care a pășit în toamna aceasta pentru prima dată pe porțile facultății. În amfiteatrele instituțiilor de învățămînt superior din Cluj, ca și din celelalte centre universitare din țară, întâlnești fiii de muncitori (sau chiar pe înșiși tinerii muncitori care, terminînd o școală profesională, au intrat în producție și au continuat să învețe la școlile medii serale), fiii de colectivști, fiii ai intelectualității noastre noi. Dimineața îi vezi mergînd spre facultăți cu servietele sau numai cu cîte un caiet sub braț în grupuri vesele și gălăgioase. La prînz, seara îi vezi din nou îndreptîndu-se într-un șuvoi continuu spre cămine și cantine, dar mai ales în sus, către „orașelul studenților“, luminat feeric de lămpioanele cu neon. Pe chipurile lor strălucitoare, în ochii lor, care încep să cunoască comorile științei și culturii, s-au aprins flăcările marilor visuri. Toți se pregătesc pentru a deveni cît mai folositori societății. Ortensia Munteanu, o fată frumoasă, cu trăsături fine, fiică de muncitori, venită din Ploiești, unde a terminat secția umanistică a Școlii medii nr.2, se pregătește să devină profesoară de limbi străine. A intrat în facultate cu media 9,20. Tot profesoară în satulei din Maramureș este hotărîtă să fie și Vasilica Vlad, fiică de colectivști, în timp ce prietena ei, Ioana Todea, se și vede într-un uriaș laborator al unui combinat chimic.

Universitatea din Cluj, cetate a culturii, a primit noua generație de studenți cu brațele larg deschise și înținerită.

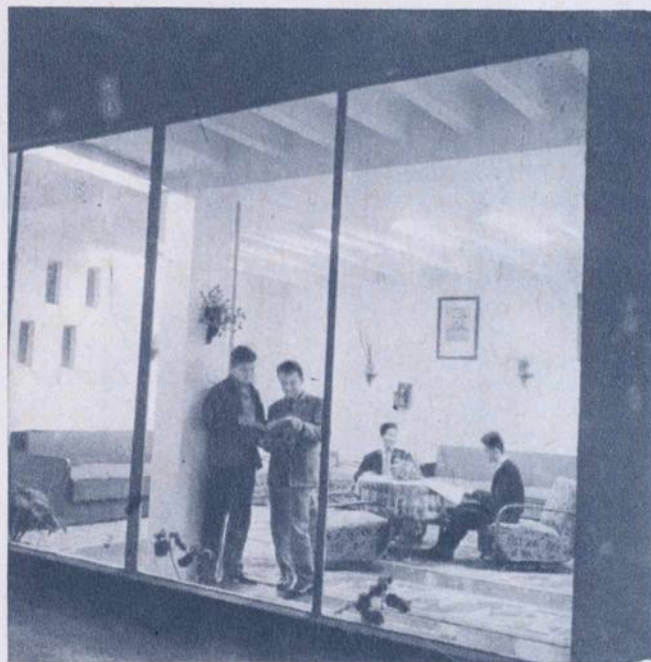
— În primele zile de facultate, ne mărturisește Vasilica Vlad, am vrut să merg peste tot... Am rămas uluită de cîte am văzut, deși mi am încă multe de vizitat.

Într-adevăr, e nevoie de multe săptămîni pentru a putea vizita Universitatea din Cluj. În clădirile celor opt facultăți se află nenumărate laboratoare dotate cu aparatură modernă. În aceste laboratoare își desfășoară activitatea studenții în cadrul procesului de învățămînt, precum și în cadrul cercurilor științifice studențești. Ca instituții anexe, Universitatea din Cluj are Biblioteca centrală universitară, cu rețeaua ei de biblioteci pe facultăți, catedre, cămine, Grădina botanică și Observatorul astronomic. Înființată în 1872, o dată cu universitatea, Biblioteca centrală număra atunci doar 31 000 de volume. Astăzi, fondul ei se ridică la circa 2 000 000 volume de cărți și circa 256 000 volume de periodice. Numărul lor crește continuu atât prin permanența dotare cît și prin schimbul internațional, biblioteca întreținînd relații cu 655 de instituții din 76 de țări. În liniștea potrivită studiului din frumoasele săli ale Bibliotecii centrale universitare, studenții consultă tratate prețioase, cărți rare, manuscrise vechi, îmbogățindu-și continuu bagajul cunoștințelor.

Grădina botanică a universității, așezată, pe trei coline, la marginea orașului, este vestită nu numai în țară, ci și peste hotare. Este vizitată zilnic de turiști romîni și străini, atât pentru pitorescul ei, cît mai ales pentru cele 12 000 de specii diferite de plante care se cultivă în impresionantul complex de sere moderne și pe loturile sale. Adesea, în Grădina botanică din Cluj asistăm la interesante lecții în aer liber cu studenții de la Facultatea de științe naturale-geografie.

Nu departe de pădurile de pe Feleac se află Observatorul astronomic al universității, care dispune de cel mai puternic telescop din țară. Observatorul este destinat în primul rînd cercetării științifice, dar și lucrărilor practice ale studenților de la Facultățile de matematică-mecanică și fizică. Sute de studenți se perindă anual prin fața instrumentelor astronomice, cu ajutorul cărora se scrutează adîncurile universului. Studenții atrași în mod special de problemele astronomiei își desfășoară activitatea în cadrul cercului științific de astronomie.

Toate acestea stau la dispoziția celor ce învață aici, a Ortensiei Munteanu, a lui Nicolae Herdean, a lui Florian Bențe și a altor mii de studenți, îi ajută să devină cadre bine pregătite. La dispoziția lor stau și condiții de trai nevisate altădată. Un „orașel studențesc“, strălucitor, modern, s-a ridicat în ultimii ani în apropierea Grădinii botanice. El cuprinde zece cămine confortabile, cu o capacitate totală de 3 520 de locuri și o cantină-restaurant pentru 4 500 de studenți. În perspectivă se mai află construirea a încă opt cămine moderne și a unei cantine-restaurant. Se mai



Taraful de muzică populară al Universității și soliștii atrag mulți spectatori la Casa de cultură a studenților



Seara într-una din încăperile din „orașelul studenților“



adaugă la acestea și numeroasele cămine instalate în alte clădiri. Ne putem da astfel seama de condițiile de locuit pe care le au azi studenții clujeni față de trecut, cînd în Cluj — vechi centru universitar — erau doar... trei cămine pentru studenți și un cămin pentru studente.

În orele de dimineață, blocurile din „orașelul studenților“ sînt cufundate în liniște: studenții sînt la cursuri. După-amiază însă și mai ales seara, ele se umplu de un freamăt viu. Unii se pregătesc să meargă să studieze în sala de lectură primitoare, luminoasă, aflată chiar în incinta blocului; alții se plimbă pe aleile orașelului, ascultînd muzica transmisă prin difuzoare; alții... Dar, în sfîrșit, cîte nu se pot face în timpul liber. Iată, din căminul nr. 4 al fetelor ies cîteva studente vesele, îmbrăcate cochet, care pornesc grăbite pe alee. Se îndreaptă spre Casa de cultură a studenților, la repetiția corului din care fac parte. La ora aceea, nenumărați alți studenți și studente se îndreaptă spre Casa de cultură. Construită în ultimii ani, Casa de cultură a studenților, clădire modernă, spațioasă, confortabilă, e o adevărată universitate a timpului liber. În numeroasele sale formații artistice (cor, dansuri, teatru, muzică ușoară, muzică populară, coregrafie) și în cercurile sale (fotoamatori, cineclub etc.) își desfășoară activitatea sute și sute de studenți. Seară de seară, la Casa studenților au loc diverse manifestări artistice: spectacole, conferințe cu caracter politic sau cultural, reuniuni tovarășești, concursuri etc. Pînă tîrziu de tot, prin ferestrele strălucitoare răzbat veselia și voia bună a studenților.

AUREL GEORGESCU



ACȚIUNI EDUCATIVE ÎN PROGRAMELE FILARMONICII



Concerte populare, concerte lecții, recitaluri populare de muzică de cameră, diverse emisiuni educative radiofonice — iată câteva dintre multiplele forme de popularizare a muzicii care au contribuit din plin în anii din urmă la educația estetică a maselor, la cultivarea dragostei pentru marile comori ale artei sunetelor, constituind prin aceasta una dintre căile importante de formare a unor oameni noi, cu o personalitate armonios dezvoltată.

Ce loc ocupă programele educative în manifestările planificate de prima orchestră simfonică a țării pentru această stagiune? — iată întrebarea la care ne-a răspuns tovarășul PETRE CRĂCIUN, secretar muzical al Filarmonicii de stat „George Enescu”, dându-ne o serie de amănunte de larg interes pentru cititorii revistei noastre.

Mai mult ca în stagiunea trecută, filarmonica bucureșteană va acorda o deosebită atenție în acest an concertelor populare — mijloc important de educare muzicală a maselor, de atragere a cît mai multor oameni ai muncii spre sălile de concert.

În anul acesta, programele acestui gen de manifestări vor cuprinde, pe lângă o serie de piese simfonice de mare accesibilitate, mai multe lucrări aparținînd unor compozitori ai zilelor noastre, educînd în acest mod interesul auditorilor pentru muzica contemporană. Avînd drept protagoniști dirijori și soliști de frunte ai filarmoneicii, concertele populare vor fi susținute în această stagiune, în mod periodic, atît în sala Ateneului, cît și în sălile de spectacol ale marilor întreprinderi.

Paralel cu concertele populare, filarmonica a mai programat în această stagiune un interesant ciclu de concerte-lecții (în sala mică a Palatului R.P.R.) ce vor dărui iubitorilor muzicii o serie de coordonate absolut necesare înțelegerii artei sunetelor și a onora dintre creațiile muzicale contemporane. Un interes deosebit îl va avea în programele acestei stagiuni suita de concerte „Muzica de-a lungul veacurilor”, prezentată de data aceasta în trei variante: în primul rînd, un ciclu de concerte care va continua suita de manifestări inaugurate anul trecut, prezentînd creația școlilor naționale și a marilor compozitori contemporani; în al doilea rînd, un ciclu organizat special pentru studenții institutelor de învățămînt superior din București și care are menirea de a-i ajuta pe auditori să înțeleagă, prin intermediul unor largi exemplificări și al unor competente explicații muzicologice, caracteristicile principalelor școli muzicale ce s-au afirmat de-a lungul veacurilor și, în al treilea rînd, un ciclu special de lecții de istoria muzicii pentru elevii școlilor medii din Capitală care se vor desfășura periodic în sala „Studio” a Ateneului R.P.R.

Trecînd în revistă câteva dintre acțiunile

educative programate în această stagiune de filarmonica bucureșteană, nu trebuie să uităm să adăugăm seria de concerte special dedicate elevilor (ciclul II), care vor da tinerilor ascultători o serie de cunoștințe cu privire la elementele artei sunetelor, istoriei muzicii, orchestrei simfonice, instrumentelor muzicale, creației muzicale pentru copii etc., precum și manifestările educative programate în anul acesta la clubul Șantierelor navale din Oltenița și la clubul salariaților Băncii de stat din București.

Nu putem încheia această elocventă enumerare de acțiuni fără a sublinia faptul că — așa cum ne declara și secretarul muzical al filarmoneicii — toate manifestările artistice programate pentru această stagiune au un accentuat caracter educativ.

O suită întreagă de prime audiții de muzică clasică (în special a unor lucrări, necîntate pînă în prezent, de Haendel, Mozart, Haydn), o largă programare în concertele săptămînale ale filarmoneicii a unor noi lucrări muzicale aparținînd compozitorilor romîni și străini, o masivă prezentare în primă audiție a unor piese vocal-simfonice de mare interes (printre ele „Requiemul” lui Mozart, oratoriul lui Schumann „Paradis și Per”, oratoriul lui Prokofiev „De strajă păcii”), a unor interesante cicluri de concerte de muzică de cameră, de piese corale sînt menite să facă cunoscute maselor noi comori muzicale, să deschidă largi orizonturi iubitorilor muzicii, să constituie pentru fiecare o invitație de a frecventa cît mai regulat sălile de concert.

Interesante descoperiri arheologice

În sudul Dobrogei, pe țărmurile străvechii Mangalii, alături de constructorii ce durează înalte blocuri, vîrșnici și tineri arheologi, cu minuscule sape și toporașe, sfredelesc măruntaiele pămîntului, scoțînd la iveală nenumărate mărturii ale glorioasei istorii a milenarului Callatis. An de an, din străvechi necropole sau case așezate înăuntrul zidului de apărare, arheologii scot la iveală o migdală unor bijutieri noi și noi documente ce vin să aducă lumină asupra străvechii oraș.

Unul dintre ghizii muzeului, într-o lungă plimbare pe șantierele arheologice, îmi explică pe îndelete crîmpele din milenara istorie a Mangaliei.

Acum 2 500 de ani, coloniștii greci veniți din Heracleea Pontică au înființat orașul Callatis, înconjurîndu-l cu puternice ziduri de apărare. Cetățenii orașului au intrat curînd în relații cu populația geto-scită găsită aici, au înființat diverse ateliere meșteșugărești, au făcut comerț și agricultură, au construit temple și numeroase alte edificii publice. Viața orașului a cunoscut o dezvoltare deosebită mai ales în epoca elenistică. Așediat timp îndelungat după moartea lui Alexandru Macedon de către unul dintre urmașii acestuia, regele Lisymach, Callatisul, deși distrus în bună parte, cunoaște o nouă înflorire în epoca romană, fiind unul dintre cele mai mari și mai puternice orașe de pe țărmul Mării Negre.

Cu prilejul săpăturilor înființate și al celor organizate, au fost scoase de sub pămînt numeroase forme de viață din antichitate. Printre acestea au fost găsite latura de nord a zidului de incintă prevăzută cu turnuri, iar alături de el un important edificiu public, urme de pavaje, de canalizare etc.

Săpăturile efectuate în campaniile arheologice din ultimul timp au constituit însă pentru istoricii Callatisului o adevărată revelație. Iată câteva dintre rezultatele acestor cercetări: lângă celebrul papyrus găsit acum cîteva ani, larg prezentat în urmă cu cîteva timp în presa noastră, arheologii au găsit un mormînt al unei fetițe avînd lângă ea o serie de interesante obiecte din teracotă aparținînd din secolul al III-lea î.e.n.

O foarte interesantă descoperire a fost făcută în spatele clădirii casei de cultură din oraș; aici au fost găsite urmele unei clădiri particulare distruse de un incendiu, un schelet și cîteva movișite cu circa 9 000 monede de bronz datînd din secolul al II-lea. Cercetările nu s-au oprit însă numai la această descoperire. S-au făcut săpături în locurile alăturate. Curînd s-au descoperit urme de incendiu tot atît de puternice, ceea ce denotă o catastrofă generală a orașului care a avut loc probabil în urma invaziei goților. Cercetările acestea aduc date interesante asupra unei epoci foarte puțin studiate pînă în prezent.

Cu rezultate interesante s-au terminat săpăturile făcute în lunile acestel veri în necropola de pe țărmul mării. Tînărul arheolog C. Preda de la Institutul de arheologie din București a găsit aici o serie de schelete din secolele al III-lea, al IV-lea î.e.n. care aduc interesante date pentru studiul populațiilor ce au viețuit pe aceste locuri. Într-un alt loc au fost găsite în cîteva morminte interesante obiecte (cercei, inele, vase de lut, de ceramică pictată, din veacul al III-lea î.e.n.). Lîngă Mangalia, în satul 2 Mai, a fost găsit, de asemenea, un mormînt cu boltă în care a fost probabil înclănat un șef de trib. Din păcate, mormîntul a fost jefuit încă în antichitate, încît nu ne poate pune la dispoziție date suficiente pentru a-l găsi coordonatele istorice.

Suita acestor cercetări este mult mai largă. În vechea acropolă, pe țărm, sub străzile orașului, arheologii scot la lumină crîmpele de documente cu largi semnificații pentru glorioasa istorie a orașului de pe țărmul Mării Negre.

D. MINCU

pe locurile copilăriei genialului

CHOPIN

NOTE
DE
DRUM

Vechiul castel Ostrovski, sediul societății „Frederic Chopin”, locul în care se găsesc multe documente despre anii petrecuți de marele pianist în capitala Poloniei...

Zguduitoarea criptă din biserica „Saint Croix”, în care a fost înmormântată, potrivit ultimelor sale dorințe, inima genialului bard polonez...

Străzile și cafenelele orașului vechi, de atâtea ori bătute de adolescentul Chopin...

Clădirile vechii Școli de muzică, unde Chopin a fost elevul lui Elsner...

Aleile parcului unde tânărul pianist se plimba în tovărășia Constanței Gładkowska...

Clădirea vechiului liceu în care a locuit familia profesorului Mikolaj Chopin...

Vechiul palat Radziwil, în care Chopin apare pentru prima oară în public...

Nenumărate sînt străzile Varșoviei, locurile ce amintesc trecătorului crîmpeie din tulburătoarea viață a aceluia care a dăruit nemurire muzicii poloneze. Dar nici unul dintre aceste locuri nu mi se pare mai emoționant decît acela unde s-a născut Chopin — vechea casă de la Zelazova-Wola.

Nu cunosc coordonatele geografice exacte ale localității Zelazova-Wola. Măsurînd o hartă la scară redusă, cu un simplu centimetru, locul de naștere al lui Chopin pare a fi însuși centrul Poloniei. Pornim pe șoseaua Varșovia-Poznan.

În mai toate zilele, drumul acesta peste răcoroasa apă a Utratei — de care își aducea aminte cu atîta nostalgie în urmă cu peste un veac locatarul apartamentelor pariziene din Chaussée d'Antin sau din rue Fronchet — este străbătut de zeci de mii de iubitori ai muzicii veniți să soarbă miremele cîmpurilor copilăriei lui Chopin.

Pătrund cu sfială în impunătorul parc-muzeu unde au fost sădite plante trimise de iubitori ai muzicii chopiniene de pe întregul glob. Arbori vechi, unii dintre copacii copilăriei lui Chopin, își pleacă falnic bătrînele ramuri. În spatele unui grup de boschete



Celebrul monument ridicat în memoria genialului compozitor polonez

zăresc casa profesorului Mikolaj Chopin, preceptorul copiilor contesei Skarbek, stăpîna de la începutul veacului trecut a moșiei de la Zelazova-Wola. Trec, alături de alți turiști, într-o adîncă tăcere prin cele cinci mici cămăruțe. Vechi litografii, tablouri ale membrilor familiei Chopin îmbracă albul pereților. În prima cameră își atrag privirile copiile portretelor făcute lui Chopin de Delacroix și Arry Scheffer, ale căror originale se găsesc la Muzeul Louvre din Paris sau la Muzeul Dordrecht.

O mică vitrină adăpostește facsimilele primelor lucrări ale compozitorului și mlaful mîinii stîngi făcut de Auguste Clesinger, ginerele mării prietene a lui Chopin — George Sand. În camera alăturată — un străvechi Flügelfortepiano, cu claviatura patinată de trecerea veacurilor, pe care Pani Justina, mama lui Chopin, cînta adesea.

Lîngă fereastră, un minunat pian „Steinway”, pe care, duminică de duminică, în recitaluri improvizate, unii dintre cei mai mari pianiști polonezi și străini tălmăcesc, spre bucuria oaspeților din grădina casei, pagini din opera lui Chopin.

O mică ușă ne duce spre camera în care la 1 martie 1810 a văzut lumina zilei unul dintre cei mai mari muzicieni ai lumii. O vitrină adăpostește diverse documente de familie. Printre ele copia actului de naștere al lui Chopin.

Emoționantă este camera copiilor, pe pereții căreia sînt originalele cîtorva dintre desenele micului Chopin și celebra felicitare, scrisă în versuri și desenată de Frederic, la vîrsta de 6 ani, adresată tatălui său cu prilejul unei onomastici.

Părăsim casa și ne îndreptăm spre aleile parcului. În desișul care ne înconjură, mi se pare că plutesc, nedeslușit, dar palpitant, frînturi din acordurile „Polonezelor” chopiniene. Într-un colț îndepărtat se profilează contururile cunoscutului monument ridicat prin străduințele compozitorului polonez Ignaz Paderewski și compozitorului rus Mili Balakirev.

Aici, la 14 octombrie 1894, la ceremonia inaugurării acestui obelisc, a avut loc și primul recital Chopin de la Zelazova-Wola, la care și-au dat concursul artiști celebri ai timpului, ca Alexandr Michalowski, Jean Kleczynski și Mili Balakirev.

În depărtare, pe cîmpurile Mazowiei, în satele apropiate, răsună cîntecele țăranilor întorși de la lucru, cîntecele poporului polonez, astăzi liber și fericit în țara sa, care construiește socialismul, de la care Chopin a cules seva nemuritoare sale arte.

Aici, pe aleile din Zelazova-Wola, de care își aducea de atîtea ori aminte Chopin la Majorca, la Paris, la Londra, aici, în mijlocul oamenilor pe care Chopin îi numea în înălțătoarele sale scrisori cu atîta duioșie „poporul nostru”, înțeleg mai mult ca oricînd cuvintele marelui său prieten Franz Liszt: „Cinstit, mîrinimos, bun, compătimitor, Chopin era pătruns de un singur simțămînt, cel mai nobil dintre simțămintele de pe acest pămînt — dragostea de patrie. El a trecut printre noi ca o nălucă, ascunzînd în sine întreaga poezie a Poloniei...”

I. SAVA

Două poeme în proză de o mare valoare educativă

Dintre cărțile citite în ultima vreme, cel mai mult mi-a plăcut „Djamilia” a scriitorului sovietic Cinghiz Aitmatov. De ce mi-a plăcut atât de mult acest volum? Nu-i ușor de răspuns la această întrebare, deoarece o operă de artă te impresionează prin toate laturile ei și nu-ți vine ușor să le analizezi și să le expui cu meticulozitate atunci când ești încă sub influența emoției care ți-a provocat-o. Și pentru că am vorbit despre această emoție, trebuie să încep cu o latură a lucrării care mi-a mers drept la inimă: minunatul ei lirism. „Djamilia” este o carte de proză numai dacă judecăm strict forma de expunere a conținutului, în fapt ea reprezintă cea mai adevărată și frumoasă poezie. Cinghiz Aitmatov este un artist de mare forță, la care nobilele sentimente omenesti, și-n primul rând iubirea, precum și splendorile naturii, sînt descrise cu un fior care se transmite direct și cuceritor cititorului.

Dar măiestria de scriitor a lui Aitmatov constă și în felul cum selecționează fapte elocvente din realitate, povestindu-le convingător, în așa fel încît să îmbogățească experiența de viață a cititorului, să-i ofere prețioase învățăminte morale. În acest sens mi se pare deosebit de însemnată cea de-a doua povestire a volumului — „Defileul”. Dacă prima novelă „Djamilia” este o splendidă legendă despre puterea iubirii adevărate, despre oameni frumoși la suflet care-și găsesc după multe suferințe fericirea, „Defileul” reprezintă o bucată de proză care ridică probleme de etică deosebit de acute și interesante. În „Defileul”, un om simplu, un șofer, își povestește viața sau mai ales cîțiva ani hotărîtori din viață. Șoferul Ilias își aduce aminte cu emoție de felul cum a cunoscut-o pe col-

hoznica Asel și cum s-a îndrăgostit de ea. În ciuda opoziției părinților fetei, rămași tributari unor concepții învechite, ajutat de tovarășii săi, de colectivul autobazei unde lucra, Ilias s-a căsătorit cu fata pe care o iubea, și-a întemeiat un cămin și a avut fericirea de a deveni tatăl unui băiețel drăgălaș.

Și autorul ni-l prezintă în continuare, prin intermediul propriei sale povestiri, pe șoferul Ilias, care este bine conturat, un caracter autentic. Ilias este un tînăr harnic, inteligent, dar calitățile sale sînt viciate de un individualism crunt, de un orgoliu fără margini. Din cauza aceasta, rupîndu-se de colectiv, voind să-și dovedească superioritatea, el pune la cale o serie de acțiuni care au urmări dăunătoare. Neîfiind destul de călit sufletește, Ilias se înrăiește, se izolează de tovarăși, cade pe panta beției și, pînă la urmă, își părăsește familia. Pentru a asigura viitorul copilului ei, fosta soție a lui Ilias, Asel, se recăsătorește. Și iată-l pe Ilias trezindu-se din lunga noapte pe care a trăit-o, dîndu-și seama de greșelile săvîrșite, încercînd să le îndrepte. Reușește să-și găsească un loc de muncă, muncește bine, dar lipsa ființelor iubite îi apasă greu sufletul.

Fiecare pagină în care sînt descrise suferințele sufletești ale lui Ilias m-a mișcat puternic, pînă la lacrimi. Și astfel am înțeles avertismentul pe care-l dă scriitorul oamenilor, învățîndu-i să prețuiască dragostea adevărată, să înțeleagă cît de mare este forța colectivului și datorită de a te sprijini pe această forță în orice împrejurare a vieții. Volumul acesta reprezintă deci două poeme în proză de o mare valoare educativă.

ZOIȚA ILIESCU

Învățătoare, comuna Teascu,
regiunea Oltenia



Rămînem tineri

*Noi nu îmbătrînim — rămînem tineri
Ca versul de pe buza tuturor
Ce-și poartă peste veacuri frumusețea,
Mereu mai viu și mai tulburător.*

*Sintem de vîrsta visurilor noastre,
Și visurile nu îmbătrînesc.
Trec anii peste noi ca o lumină
Și pîrul doar cu-argint ni-l poleiesc.*

*Ca după-o reîntoarcere din Cosmos
În care tinerețea ne-am păstrat,
Pe col ce a fugit cîndva din rînduri
Îl regăsim bătrîn și-nsingurat.*

*Tot mai bogăși prin marea dăruire,
Oriunde am lăsat ceva din noi,
Mai hotărîși și parcă tot mai tineri
Ne avîntăm mereu spre țărături noi.*

VICTOR MAȘEK



Agîrbiceanu I., OPERE, vol. I, Editura pentru literatură, 16,30 lei.

Botez D., NOAPTEA LUMINATĂ, Editura pentru literatură, 5,00 lei.

Papp Ferenc, PRIMA ZĂPADĂ, Editura pentru literatură, 3,05 lei.

Preda M., RISIPITORII, Editura pentru literatură, 11,10 lei.

Șahighian Al., VISCOLUL, Editura pentru literatură, 2,25 lei.

Stancu Z., DESCULT, Editura pentru literatură, 12,80 lei.

Nicuță Tănase, CE OAMENI, DOMNULE! Editura pentru literatură, 2,50 lei.

Taxil L., BIBLIA HAZLIE, Editura politică, 552 pag., 14,70 lei.

Kinjalov R., Belov A., PE URMELE CONCHISTADORILOR, Editura științifică, 274 pag., 9,80 lei.

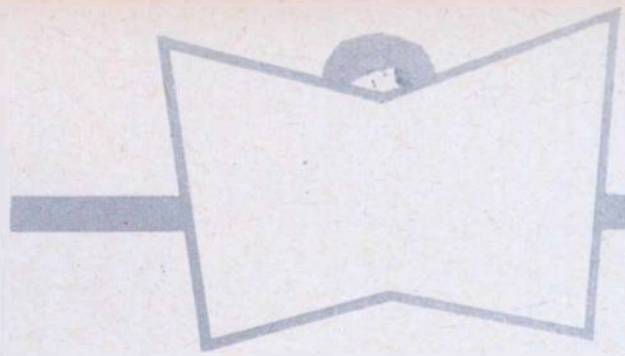
Tebeica Val., STRĂBĂTÎND LUMEA, Editura științifică, 366 pag., 15,40 lei.

Bogomolov O.D., MÎINI AUTOMATE, 40 pag., 0,85 lei.

Pescaru Al., DE CE DORMIM, DE CE VISĂM? 42 pag., 0,80 lei.

	GEMUL DULCEAȚA COMPOTUL SIROPUL SUCUL
PRODUSE DE	
I.L.S. BAIGULEȘTI	
<i>fiint hrănitoare și gustoase</i>	
	CONSUMATI PRODUSELE FABRICII I.L.S. BAIGULEȘTI

DIN PRESA TINERETULUI



U.R.S.S.:

ВОЖАТЫЙ

În spiritul

noii morale

F. Maltceva, diriginta clasei a VII-a a unei școli din Krasnoiarsk, a avut de curând surpriza să-și audă elevele spunând:

— De acum încolo notele la purtare putem să ni le punem singure, nu mai stătem prea mici pentru așa ceva!

Cine le-a dat această idee? Poate Boris, instructorul de pionieri. În orice caz elevii sînt cei care au hotărât asta. Boris doar a discutat cu ei în ultima vreme despre omul nou, omul comunist, al cărui mod de a gândi și a se purta îl înțelegem tot mai des la oamenii sovietici. De exemplu, la uzina unde lucrează Boris, în mai multe secții muncitorii își încasează singuri salariul, fără casieri.

Formele noi ale vieții comuniste își fac apariția pretutindeni în viața țării noastre și copiii își dau singuri seama de aceasta. Ce se poate face însă într-o școală unde există anumite forme de organizare care trebuie strict respectate?

Iată deci pe elevii din clasa a VII-a declarînd: „Nu mai stătem prea mici, putem să ne apreciem singuri purtarea!”

Hotărîrea lor a fost comunicată dirigintei de grupa de pionieri. Maltceva a fost puțin surprinsă, dar nu s-a speriat. Ea a spus:

— Sînt de acord. Am încredere în cuvîntul vostru de pionier.

Clasa Maltcevei avea

reputația de a fi „șgo-motoasă”.

De la început însă s-au ivit surprize. S-a dovedit în practică că elevele își apreciază purtarea cu mult mai multă severitate decît profesorii lor.

Nimeni nu și-a pus nota 5, nota cea mai mare. Chiar și cele mai disciplinate eleve s-au notat singure cu 4.

Cînd profesoara le-a întrebat de ce s-au ardat atît de zgîrcite cu notele, ele au răspuns:

— Am discutat cu vecina mea în timpul lecției.

Sau: „... și eu am stat de vorbă și pe lângă asta mi-am uitat de două ori acasă dicționarul de engleză”.

S-a ajuns astfel ca disciplina în clasă să se îmbunătățească simțitor, chiar dacă notele la purtare au scăzut.

Maltceva și instructorul Boris Karoteev le-au sugerat pionierilor o idee: notele la purtare să fie acordate de către „un trio de înțelepți” alcătuit din cîte un reprezentant al fiecărei grupe de pionieri. La sfîrșitul săptămînii, acest trio trebuie să aprecieze conduita fiecărui pionier și să treacă notele în catalog.

În fiecare săptămînă compoziția acestui trio urmează să se schimbe.

Maltceva n-a trebuit să se amestece nici o singură dată în deciziile celor „trei înțelepți”. Nici o singură dată notele nu au fost acordate în mod nejustificat.

Întreaga școală a putut să remarce schimbările produse în clasa a VII-a. Aceste schimbări se referă nu numai la disciplină, ci și la îmbunătățirea rezultatelor la învățură ale pionierilor.

A. ANUFRIEV

FRANȚA

l'avant garde

Portugalia
fără machiaj

COIMBRA —
orașul studenților
romantici!

Pentru o serie întregă de motive, printre care și acela că în cele șapte secole de existență universitatea de aici a dat un mare număr de poeți, un scriitor, Coimbra a fost denumită „orașul studenților romantici”. Așa să fie?

Am urcat pînd la universitate, care este clădită pe o colină. Nimeni nu era prin apropiere, marea piață părea pustie. L-am întâlnit pe Carlos, un tânăr frumos și inteligent, pe care mulți studenți l-au salutat în timp ce mergeam împreună. El are 18 ani, îi plac muzica ușoară și muzica clasică. Pe craniu i se vede o cicatrice, amintire a unei întâlniri cu poliția.

După ce au făcut avere în Venezuela, părinții lui Carlos au revenit în Portugalia pentru a cumpăra terenuri în Angola. Afa-

cerile merg destul de bine și în ziua de azi. Mîna de lucru? Acolo coloniștii o procură foarte ieftin. „Părinții mei nu sînt fasciști propriu-zis — mi-a spus Carlos —, dar se împacă cu Salazar. Eu nu. Am prieteni angolezi la universitate, nu sînt rasist, urăsc rasismul. Pentru părinții mei acest lucru este desigur de nelușeles. Un angolez nu poate fi decît un animal pentru ei. Nu un prieten”.

La 15 ani, în liceu, Carlos a început de acum să se simtă nemulțumit de familie. Viața lui de astăzi, ndzuinșele, gîndurile, ideile, nimic nu se împacă cu ceea ce gîndesc cei din familie despre viață, viitor și chiar societate. El este student, în mijlocul mîilor de studenți de la această universitate care se află în grevă pentru prima oară de la instalarea lui Salazar. Acești tineri cer autonomia universitară, alegeri libere pentru a-și desemna conducătorii, eliberarea deșinușilor polițieni etc... Trebuie spus că mișcarea lor a căpătat un caracter net antisalazarist. Pilula este amară pentru d-l D'Oliveira Salazar. În ultimele luni, zeci de mii de muncitori și studenți i-au oferit pe străzi un exemplu de curaj și demnitate.

Ne-am plimbat cu Carlos și prietenii lui pe străzile din Coimbra, unde, cu 15 zile înainte venirii noastre, au manifestat cîteva mii de studenți. „Poliția, brigăzile ei de șoc erau acolo — spune Carlos — cu mitraliere și bastoane de cauciuc. Și le-au folosit”. Carlos arată semnul de pe frunte și spune: „Am căzut. Studenții m-au ridicat, m-am trezit mai tîrziu. Am avut coșmaruri”.

În cursul acestei con-

versații, un bărbat se aplecă pe o fereastră și îl întrebă ceva pe Carlos. Acesta răspunse în engleză. Omul este profesorul lui de engleză. „Toți profesorii sînt cu noi, toți intelectualii sînt alături de noi” — spune Carlos. „Am primit — adăugă Carlos — telegrame de solidaritate din Franța, Marea Britanie, Italia, Norvegia, din multe alte țări...”

„La Lisabona studenții s-au îndreptat în taxiuri spre locurile unde se desfășurau manifestațiile, iar șoferii au refuzat să fie plătiți — mi-a povestit unul dintre studenții care se înapoiasse din Capitală. Trebuia să manifestăm împreună cu muncitorii, dar poliția a împărțiat orice adunare și nu am putut să ne alăturăm lor”.

Micul nostru grup s-a îndreptat spre o cafenea, dar am plecat repede, ca o măsură de precauție. În Portugalia se spune că P.I.D.E. (poliția polițistă salazaristă — n.r.) instalează un spion în fiecare cafenea și de aceea este mai bine să fii prudent.

La Coimbra poliția a arestat 300 de studenți care au participat la demonstrații. 30 dintre ei se mai găsesc încă în închisoare. Guvernul a trimis aici numeroși polițieni înarmați pînd-n dinși.

Seara Carlos a venit să mă caute la hotel. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu o capă neagră, adică în costumul tradițional al studenților. El ridică gulerul vestei și îl închise peste cămașă. Acesta este doliul academic, doliu pentru pierderea tradițiilor universității.

„Doliul — mi-a spus Carlos — îl vom purta pîndă ce guvernul va ceda și va accepta revendicările noastre”.

CLAUDE ANGELI



Trebuie fabricată o piesă? Desenați schița și indicați materialul. Restul lucrului de fabricare a piesei îl îndeplinește mașina-tehnician împreună cu strungul prevăzut cu comandă automată și o îndeplinește mai repede decât cel mai calificat muncitor strungar.

Asemenea mașini-tehnicieni, cu comenzi automate, bazate pe aparate de calcul, încă nu se găsesc în halele întreprinderilor noastre. Ele sînt elaborate în proiectul studentului Anatoli Dereabin de la Institutul politehnic „V.I. Lenin” din Gruzia.

Știința va deveni în deplină măsură o forță directă de producție, se spune în noul Program al P.C.U.S. Introducerea automatizării în economia națională a devenit o problemă de stat a Uniunii Sovietice în domeniul progresului tehnic, factor principal în crearea bazei materiale a comunismului.

Succesele de ordin practic ale automatizării contemporane sînt cu puțință numai pe baza cercetărilor teoretice. O întreagă armată de savanți și ingineri lucrează acum pentru a perfecționa și crea mașini noi care să înlocuiască nu numai munca fizică, dar și munca intelectuală a omului.

Printre oamenii care s-au consacrat acestui nobil scop sînt și mulți tineri, educați de profesori cu experiență în institutele superioare de învățămînt din țara noastră.

MA- SINA- TEHNI- CIAN

de A. BOHOROV
membru al prezidiului Consiliului științific de cibernetică de pe lângă Academia de Științe a U.R.S.S.

Catedra de automatizare a proceselor de producție de pe lângă Institutul politehnic din Gruzia, condusă de profesorul Nikolai Vasiliievici Gabașvili, membru corespondent al Academiei de Științe a R.S.S. Gruzine, a terminat anul acesta formarea unui mare grup de tineri specialiști.

Încă în zorile activității lor creatoare, în lucrările lor de diplomă, viitorii specialiști au dovedit că pot rezolva probleme actuale și foarte complicate.

Lucrarea studentului Anatoli Dereabin pentru crearea unei mașini de calcul cu program capabilă să conducă mașinile de așchiere a metalelor a fost rezultatul unei profunde munci de creație în decursul tuturor anilor de studiu.

Strungurile cu comandă-program l-au interesat pe student încă din timpul practicii pe care a făcut-o la una dintre întreprinderile din Leningrad. Asemenea mașini funcționează fără strungari. Toate operațiile sînt îndeplinite de ele în mod automat.

Mașina cu „judecată” îndeplinește munca unui strungar calificat, dar este necesar să i se arate în prealabil toate mișcările cuțitului de așchiat, în direcțiile longitudinală și transversală, de care va fi nevoie pentru obținerea piesei dorite. Cu alte cuvinte, mașinii trebuie să i se indice programul de prelucrare a piesei.

Programul este alcătuit de un tehnician programator cu înaltă calificare. Prelucrînd procesul tehnologic de fabricație a piesei, el înscrie toate mișcările consecutive ale cuțitului de așchiere, arătînd distanțele și direcția lor. După aceasta, programul este înscris pe o bandă perforată sau pe o bandă magnetică, sub forma unui cod special.

Banda perforată este introdusă în dispozitivul de descifrare al mașinii, și aceasta îndeplinește în mod succesiv tot ceea ce prevede programul.

Munca tehnicienilor care alcătuiesc programele este foarte meticuloasă și este legată de un mare număr de calcule greoaie. Chiar și cea mai mică inexactitate de calcul poate duce la rebuturi, și de aceea este necesar ca programul să fie controlat în repetate rînduri. Pentru alcătuirea programului se cheltuiește un timp considerabil, cu mult mai mare decât este necesar pentru prelucrarea piesei însăși. De aci concluzia: este nerațional să se fabrice o cantitate mică de piese la mașinile cu comandă-program. Acest considerent împiedică în mare parte introducerea mașinilor cu „judecată” în întreprinderi.

Dereabin a hotărît să creeze un mecanism care să automatizeze întru totul munca tehnicienilor care



Tînărul inginer Anatoli Leonidovici Dereabin

alcătuiesc programele. De la primele schițe de construcție și pînă la schema gata de funcționare a mașinilor specializate de calcul au trecut 8 luni de muncă încordată și destule nopți de veghe.

În construirea mașinii-tehnician, greutățile n-au întîrziat să se arate chiar de la începutul elaborării: trebuia găsit algoritmul de programare, adică să se descrie cu cea mai mare exactitate mersul ideilor tehnicianului în cursul alcătuirii programului. Pentru aceasta a fost nevoie să se studieze cursul de așchiere a metalelor, să se consulte de zeci de ori strungari cu experiență, să se studieze metodele înaintate de prelucrare a pieselor. După o selecționare minuțioasă a fost alcătuit un algoritm care permite să se găsească programul celei mai rapide și mai economice prelucrări a oricărei piese.

Dar eforturile studentului nu s-au pierdut în zadar. Recent a avut loc susținerea lucrării de diplomă. În unanimitate, membrii comisiei de examinare au apreciat ca excelentă lucrarea studentului. După un control minuțios al tuturor calculelor și schemelor s-a dovedit că mașina-tehnician își asumă, într-adevăr, toate funcțiile inginerului programist. În ea se introduc informațiile necesare teh-

nicianului pentru lucrul său: dimensiunile piesei și bucății de metal neprelucrat, materialul și tipul cuțitului de așchiere. Introducerea acestor informații se realizează cu ajutorul unor clape prin care se imprimă dimensiunile și configurația piesei direct de pe schiță sau desen. Această operație este atât de simplă încît este accesibilă oricărui muncitor necalificat. Ca rezultat al analizării informațiilor introduse, mașina-tehnician elaborează în cîteva secunde un program complet al prelucrării piesei, înscris pe bandă perforată sau pe bandă magnetică.

Marea viteză de funcționare a unei asemenea mașini îi permite să deservească concomitent un mare număr de mașini cu comandă-program.

Dacă comanda-program a strungului a permis înlocuirea muncii fizice a strungarului printr-o muncă intelectuală, acum mașina-tehnician își asumă și această muncă, mărînd și mai mult productivitatea muncii. Ea este una dintre verigile care înlătură cu totul munca omului în procesul de prelucrare a pieselor.

După părerea multor specialiști de seamă, invenția lui A. Dereabin va putea aduce mari foloase economice naționale a Uniunii Sovietice.

Scurte interviuri cu tineri dramaturgi

Scenă din „O felie de lună”

După cum s-a mai scris în presă, stagiunea teatrală care a început va fi bogată în lucrări dramatice originale. Nu puține dintre acestea povestesc despre viața noii generații, se adresează ei. Nu puține, de asemenea, sînt piese din categoria celor atît de îndrăgite de spectatori — comediile. Iată de ce ne-am adresat unor tineri autori dramatici, cu rugămintea de a ne vorbi despre piesele lor.

Pe Aurel Storin, care nu este un debutant (el a scris trei piese, precum și numeroase lucrări într-un act), l-am întâlnit în sala mică a Teatrului pentru tineret și copii, unde se repeta comedia sa „O felie de lună”. Discuția a pornit de la titlul acesta straniu la prima vedere.

— Titlul, ne spune Aurel Storin, este extras dintr-o replică în care se arată că părinții nu trebuie să dea copiilor lor totul mură-n gură, că nu trebuie să-i cocoloșească, ferindu-i de asprile vieții, căci unul dintre eroii piesei, inginerul Popescu, și-a educat greșit fiicele, le-a dat totul de-a gata, le-ar fi dat și luna de pe cer tăiată gata în felii, ca pe o portocală, numai ca cele două fete, Nuca și Monica, să nu cumva să se obosească a o obține singure. Această educație greșită își arată repede roadele. Copiii din familia Popescu au o concepție nesănătoasă despre viață, nu prețuiesc cum se cuvine munca, încearcă să trăiască fără griji și fără răspunderi. Împotriva acestei mentalități greșite, care mai dăinuie pe alocuri, luptă în felul său tînărul muncitor Ionescu, eroul principal al piesei.

El pătrunde în casa Popescu și în fața fiecărui membru al familiei se dă drept cel așteptat de către respectivul. În felul acesta reușește să declanșeze, în casa unde domnea pînă atunci o atmosferă stătută, o mică furtună, dar o furtună purificatoare, care risipește prejudecăți și idei învechite, aducînd un suflu proaspăt.

Piesa mea este o farsă, folosind mijloacele clasice ale acestui gen (piesa abundă în qui pro quo). Îl veți vedea pe Ionescu luat drept pictor, apoi drept candidat la însurătoare, fiu nerecunoscut etc. Aceasta sper că va reuși să declanșeze hohote de rîs, un rîs pe care îl doresc din toată inima educativ. Dacă tinerii vor pleca de la acest spectacol bine dispuși și cu hotărîrea de a munci mai bine și a combate atitudinea de



subapreciere a muncii care mai există la unii, înseamnă că farsa pe care am scris-o și-a atins scopul.

Următorul drum l-am făcut spre Teatrul „Lucia Sturdza-Bulandra”, pentru a-l întâlni pe tînărul scriitor Teodor Mazilu. Deși începător în teatru, Teodor Mazilu este cunoscut publicului larg prin două volume de satiră și romanul „Bariera”.

— Piesa mea, care este o lucrare satirică, observă Teodor Mazilu, folosește o modalitate originală de a aborda conflictul. Ea este o falsă tragedie, cu alte cuvinte în loc să declanșeze lacrimi trebuie să declanșeze rîs. De ce? Foarte simplu. Pentru că eroii ei negativi nu merită compătimire. De ei depinde posibilitatea de a a se îndrepta. Se regăsește aici o idee pe care am tratat-o și în alte scrieri ale mele, și anume aceea că numai oamenii cinstiți au dreptul la bucurii și drame adevărate; nu putem să ne emoționăm în fața simulacrului de

suferință al unui escroc. Un asemenea escroc, o lăcustă care atacă avutul obștesc, este în piesa mea Gogu. Toate frământările lui sentimentale, iubirile și dezamăgirile cu Ortansa sau Clementina sînt ridicole și rizibile. Publicul nu poate decât să rîdă de un hoț care e disperat că a fost... înșelat în dragoste. În felul acesta piesa educă în spiritul disprețului față de asemenea elemente, față de aceia care, depărtîndu-se de majoritatea oamenilor noștri, cinstiți, sinceri, cad în mocirla descompunerii morale. Astfel, prin contrast, piesa laudă oamenii cinstiți, pe aceia care sporesc prin munca lor averea poporului.

Desigur că ceea ce am spus aici reprezintă în linii mari ideile piesei. Sînt convins că actorii și regizorul vor reuși să evidențieze, pe deasupra replicilor care amuză și a situațiilor de moment, aceste idei importante.

B. DULGHERU



ATLETII ROMINI

cei mai puternici din Balcani

Atletismul românesc a încheiat sezonul 1962 cu o strălucită victorie obținută la Ankara, cu prilejul Jocurilor Balcanice. Mai bine de o treime din numărul titlurilor de campioni balcanici le-au cucerit sportivii noștri. La masculin și feminin, superioritatea sportivilor români a fost evidentă, ei remarcându-se totodată printr-o combativitate uneori ieșită din comun. Ziarele turcești au remarcat deseori aceasta. Referindu-se la echipa noastră masculină — a cărei victorie finală era mai puțin scontată —, ziarul „Milyet” scria că atleții români, comportându-se remarcabil, au produs o mare surpriză întrecându-i pe sportivii iugoslavi, considerați favoriții principali.

Giovani Guabella (Italia), delegat al Federației internaționale de atletism, și-a exprimat, de asemenea, „admirația pentru combativitatea echipelor R.P. Române, care, în condiții dificile de concurs — Ankara fiind situată la o altitudine de peste 700 m —, pe o pistă moale, au câștigat pe merit”.

Iată acum și părerea, după victorie, a câtorva campioni balcanici români.

Iolanda Balaș, recordmana lumii (atleta „astronaut”, cum a denumit-o ziarul turc „Son Havadi”), ne-a spus: „M-am străduit ca o dată cu victoria să stabilesc și un nou record balcanic la proba mea preferată. Reușind ambele lucruri, sînt... de două ori mulțumită. Am sărit 1,84 m, dar tare mult aș fi dorit să sar mai sus. Ploaia din ajun ne-a cam dat de furcă”.

Valeriu Jurcă: „«Calculule hîrtiei», cum se spune, nu mă prea indicau favorit la 400 m garduri, și cu atît mai puțin la 200 m plat. Am făcut tot ce am putut ca să înving. Să fiu dublu campion balcanic, zău că nu-mi displace; voi căuta să arăt că merit această cinste. Aștept concursurile viitoare...”

Constantin Grecescu: „Ca «veteran» în echipă, am căutat să-mi aduc aportul corespunzător. Nu mi-a fost ușor, mai ales că la 10 000 m, cu șanse serioase de victorie, concurez și iugoslavul Cervan. Acesta mă întrecuse la «europene». Proba am câștigat-o la sprint. Cu vreo 150 de metri înainte de sosire am sprintat puternic și ... victorie!”

CAMPIONI BALCANICI 1962

Iolanda Balaș (înălțime); **Maria Budan** (80 m garduri); **Florica Grecescu** (800 m); **Lia Manoliu** (disc); **Ana Sălăgean** (greutate); **Valeriu Jurcă** (200 m plat și 400 m garduri); **Zoltan Vamoș** (1 500 m și 5 000 m); **Ion Dăndăru** (3 000 m obstacole); **Constantin Drăgulescu** (ciocan); **Eugen Ducu** (înălțime); **Constantin Grecescu** (10 000 m); **Gheorghe Popescu** (sulită).



1. Iolanda Balaș la ultima ediție a Jocurilor Balcanice
2. Stamatescu (primul din dreapta) într-o serie la 200 m
3. Locul I: Florica Grecescu

Un aspect dintr-un concurs de atletism desfășurat recent în comuna Recaş, regiunea Banat. Aici atletismul are mulți prieteni



CUPA AGRICULTURII

ÎNTRECEREA SPORTIVĂ A TINERILOR SĂTENI

Tradiția și popularitatea „Cupei agriculturii” — marea competiție sportivă a tineretului de la sate — nu au fost dezmințite nici în acest an. Zeci și zeci de mii de colectiviști, mecanici și tractoriști de la gospodăriile agricole de stat și alți tineri săteni s-au întrecut pe terenurile de sport — la fotbal, atletism, handbal, volei — sau la mesele de șah ori ping-pong etc.

Fie că a fost vorba de fazele de masă ale competiției (faza pe asociație, comună, raion), fie de cele regională sau zonală, concurenții și concurențele și-au disputat înfăptuirea cu mult entuziasm, fiecare la sportul preferat. Cu această ocazie, specialiștii au putut remarca o serie de elemente talentate, care, desigur, au toate șansele și posibilitatea de a progresa pe drumul către măiestria sportivă.

Fiecă a unor colectiviști din comuna Tărtăria (raionul Orăștie), Ioana Groza a câștigat proba de săritură în înălțime la întrecerile pe raion. Ea a sărit 1,20 m. Puțin poate, dar Ioana — puținică de statură — are doar 13 ani. Dorina Ciornei și Elena Rotaru, din Vlădenii Iașilor, s-au evidențiat ca talentate handbaliste cu ocazia fazei regionale. După cum comunică un corespondent din regiunea Suceava, componenții echipei de trîntă din raionul Dorohoi au câștigat 5 titluri din cele 6 tot la faza regională. De altfel, tinerii săteni din regiunea Suceava îndrăgesc și practică foarte mult sportul. Dovadă este și faptul că la întrecerile fazei de zonă a „Cupei agriculturii” — la care au fost prezente selecționatele regiunilor Bacău, Iași, Mureș-Autonomă Maghiară și Suceava — sucevenii au ocupat primul loc în clasamentul general.

... Vama, Frasin și Moldovița, comunele sucevene care au găz-

duit finalele de zonă ale „Cupei agriculturii”, au oferit sportivilor oaspeți condiții dintre cele mai bune pentru desfășurarea întrecerilor. Cadrul pitoresc al naturii înconjurătoare, stadioanele bine puse la punct cu cele necesare concursurilor, ospitalitatea sătenilor — toate acestea au făcut de neuitat zilele petrecute pe meștegurile Sucevei.

La cele 9 sporturi cîte au fost înscrise în regulamentul „Cupei agriculturii” au luat parte la „zonalele” de la Suceava aproape 500 de tineri și tinere. Un succes net au realizat sportivii regiunii organizatoare: la șase sporturi ei au întrunit cel mai mare punctaj. La gimnastică, o impresie aparte a produs-o ansamblul de fete din comuna Sindriceni. Voleiul l-au dominat reprezentanții regiunii Bacău, care, atît la fete cît și la băieți, au practicat un joc frumos, aplaudat de numeroși

spectatori. Tot Bacăul a fost... fruntea și la ciclism. În cursa rezervată fetelor, primele trei locuri le-au ocupat Viorica Cociorvă, Teodora Badiu și Profira Apetrei din regiunea Bacău.

Tinerii din regiunea Mureș-Autonomă Maghiară au câștigat întrecerile de popice. Fetele din această regiune s-au dovedit cele mai bune la handbal în 7. La handbal-masculin, reprezentativa Iașilor a demonstrat frumoase calități.

D. ION

PE PODIUMUL INVINGĂTORILOR

...Festivitatea de premiere. Pe podiumul învingătorilor, instalat în fața tribunei principale de pe stadionul „Dinamo” din Capitală uroă tînărul colectivist Vișan-Artimon, din comuna

Radu Negru, raionul Călnărași. El a cucerit titlul de campion pe regiune la întrecerile finale de trîntă din cadrul Spartachiadei de vară a tineretului. Dovedind o bună pregătire, utemistul Vișan Artimon a reușit să-și întrecă detașat toți adversarii. De altfel, meciul decisiv l-a câștigat prin „tuș” în prima repriză.

...După cîteva săptămîni am avut prilejul să-l urmărim pe tînărul Vișan Artimon concurend în comuna sa la o altă competiție sportivă de mare amploare, dotată cu trofeul „Cupa agriculturii”. Această tradițională competiție a fost primită cu un deosebit interes de tinerii din comuna Radu Negru, care au participat în număr mare la concursurile de atletism, haltere, trîntă, oină, fotbal, ciclism. Și de data aceasta, Vișan Artimon a cucerit primul loc, fiind declarat cel mai voinic concurent din comună, la categoria 76 kg.

„Să știți însă — ne-a spus el — că nu mă voi opri aici. Doresc să reeditez frumosul rezultat obținut la București. Și, dacă va fi posibil, mă voi strădui chiar să ocup un loc de frunte la întrecerile finale ale „Cupei agriculturii”, unde vor fi prezenți cei mai buni concurenți din regiunile Argeș, București, Oltenia și Hunedoara.

L. MIREA
corespondent voluntar

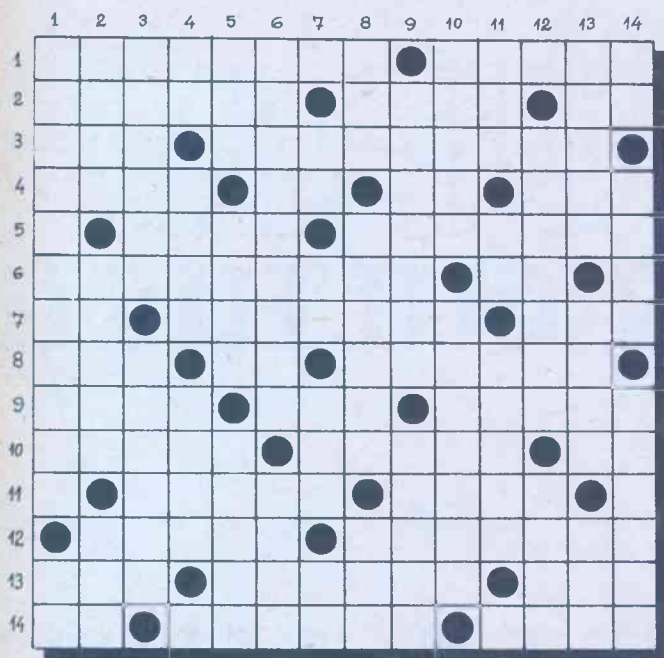
Aventurile lui Oglinică-Oglinjoară

de Em. MIHĂILESCU



... Vama, Frasin și Moldovița, comunele sucevene care au găz-

DIN VIAȚA TINERETULUI SOVIETIC



ORIZONTAL: 1) Visul de aur al întregii omeniri, căruia îi dau viață cu nestăvilit elan poporul sovietic, tineretul, sub conducerea P.C.U.S. — Centru al industriei constructoare de mașini în Belorusia; 2) A scris versurile „Imnului Federației Mondiale a Tineretului Democrat” — Produs al Uzinei „Secera și ciocanul” din Moscova — Tese! 3) Prima motonavă cu zburări subacvatice, creație a oamenilor sovietici — Cosmopolistii, tineretul, oamenii care făuresc comunismul; 4) Face selecție... — Auxillar al viitorului — Horă... avocalică — O dată cu precizie orologul Kremlinului; 5) Și mai mult! — Com-

pozitor originar din Tbilisi, autorul unor minunate „Povestiri simfonice despre pământurile înțeleșite”, adevărat imn închinat eforturilor tineretului sovietic și mărețelor lui înfăptuiri ce netezesc drumul spre comunism; 6) Lucrători în uzine — Unioni! 7) Atît în colhoz... cît și în sovhoz! — Urtașa energie folosită de știința și tehnica sovietică — Monede; 8) Domol — Măsură pe ogoare — „Moscovel”, de Blanter; 9) Cultivă o anumită plantă textilă — Oraș în Brazilia — Valeri Brumel, Ter-Ovanesian, Bolotnikov și alți tineri sportivi sovietici care dețin supremația mondială; 10) Încă nu e sat — Bună

la bobinaj — Într-un soviet! 11) Fără dificultate (pl.) — Pre-numele celui care a deschis drum omului în Cosmos; 12) Komsomolsk, în Extremul Orient, Telnograd pe pământurile desțelenite, Igarka pe Enisei, Kirovsk în peninsula Kola și altele — Actuală...; 13) Forța ei, utilizată de tehnica cea mai înaintată, a determinat apariția gigantilor de la Krasnoiarsk, Novosibirsk și, mîndria Cosmopolului, Bratsk — Cîntăreții de operă — Mediu pentru creațiile academicianului Tupolev; 14) Fete — Acoperă în mare parte nordul vastei cîmpii ruse — Centru al industriei siderurgice, situat între Moscova și Lipețk.

VERTICAL: 1) Membru al U.T.C.L. — Aleksandr Fadeev, autorul „Tinereții răzăr”; 2) Angrenaje — Locul de muncă al muncitorului sovietic — Cifră; 3) Cuptoare din oțelării — A fost supusă de genul creator al omului sovietic în înțeleșite din Kazahstan, Altai și Siberia Apuseană; 4) În comunism! — Nume feminin — Limba vorbită de harnicii constructori ai comunismului; 5) Oraș iugoslav — Centru industrial între Irkutsk și Habarovsk — A avea preț; 6) Aduc noul în tehnică — A descris zile din timpul Marii Revoluții Socialiste din Octombrie în cartea „Zece zile care au zguduit lumea”; 7) Pronume — Stă în centrul preocupărilor P.C.U.S și guvernului sovietic — Literă grecească — Într-un minut! 8) Pufosi — Rog, unul din cele mai importante centre de exploatare a minereului de fier — „Partidul nostru e conducător”, de Vano Muradeli sau „Nunta în colhoz”, de Ernesak; 9) Domeniu în care savanții, inginerii, tehnicienii, muncitorii sovietici dețin prin realizările lor primul loc în lume — Ape curgătoare; 10) Unități de lungime — Obiecte de alamă; 11) Orașel în R.S.S. Kazahă — P. Ignatov, autorul cărții „Însemnările unui partizan”; 12) „...și orașul”, film sovietic în care se dezbate problema răspunderii tineretului sovietic care va trăi în comunism — Pisc în masivul Roduel; 13) Informație — Tinăr... de pe băncile școlii — Scop; 14) Konstantin Simonov — Fragmente din opere — Cosmopolistă.

CINE VREA SĂ

CORESPONDEZE CU NOI?

Anna Giza, Wrocław 12, ul. Bartoszewska 9, R.P. Polonă; are 16 ani, o interesează literatura, istoria, sportul, corespundează în limbile polonă, rusă.
Barath Maria, Budapeșt VII, Rozsa Ferenc u. 9/a, fb 1, R.P. Ungară; 18 ani, dorește schimb filatelic, în limba maghiară.
Maté Eva, Debrecen, Egyetem-ter 1, R.P. Ungară; studentă la filologie, 19 ani, corespundează în limbile franceză, rusă și maghiară.

Gyori Eva, Budapeșt XIII, ker Orszagbiro u. 48, R.P. Ungară; 16 ani, schimb filatelic, în limba maghiară.

Iiona Bimmler, Berlin, Mahlsdorf, Rahnsdorferstr. 24, R.D.G.; 14 ani, o interesează vederile, cîntecele, mărcile postale, corespundează în limba germană.

Cecilia Fusi, Diaz 9, Brescia, Italia; studentă, schimb de ilustrate timbrate și mărci postale noi, corespundează în limba română.

Fekete Istvan, Vac, Konstantinter 4, R.P. Ungară; 16 ani, în limba maghiară, schimb filatelic.

Gal Karoly, Vac, Konstantinter 4, R.P. Ungară; 17 ani, în limba maghiară, despre diverse teme.

Edward Wojnar, Gliwice, ul. sw. Bronislawy 8/3, R.P. Polonă; schimb filatelic, corespundează în limbile rusă, germană, engleză.

Gitta Helbing, Mûgelin/Oschatz, Ernst-Thälmannstr. 41, R.D.G.; 16 ani, elevă în clasa a X-a, corespundează în limba germană, despre muzică, vederi, programe de film.

Vlaska Strahova, Zahovskiydomov pri SZS — Domazlice, R.S. Cehoslovacă; elevă la o școală medie sanitară, solicită corespondență cu o tînără de 16—17 ani din țara noastră.

Vieslaw Kolski, Warsawa-Praga, ul. Zemołskobyo 22 K.V.7, R.P. Polonă; 16 ani, colecționează timbre și vederi, corespundează în limba rusă.

Ivar Vabulis, Riga 12, str. Licupes 10—2, Letonia, U.R.S.S.; colecționează etichete de pe cutii de chibrituri, corespundează în limbile rusă, germană și engleză.

Wieslaw Spiechowica, Warsawa-Anin, ul. Kajki 26 m 9, R.P. Polonă; în limbile franceză, rusă, germană, engleză, schimb filatelic și de corespondență.

Urwald Ana, Zalaszentgrot M.G.T. Moricz Zsigmond u. 7, R.P. Ungară; 17 ani, în limba maghiară, despre diverse teme.

Sarkisian Robert, Stavropol na Kavkaze, ul. Mira 313, Kv. 25, U.R.S.S.; student la medicină, îi interesează muzica, filmele, sportul, corespundează în limbile rusă, spaniolă și germană.

Loni Mater, Berlin-Mahlsdorf, Fretchenweg 42, R.D.G.; 16 ani, despre diverse teme, în limba germană.

Boguslawski Bogumil, Bojanowo, Powiat Rawicz, Woj Poznanski, R.P. Polonă; 21 de ani, în limbile germană și engleză, schimb de timbre și cărți postale ilustrate.

Kapitany Ibolya, Tata Görögkosok u. 21, R.P. Ungară; 17 ani, schimb filatelic, în limba maghiară.

Stryka Lucja, Warsawa 22, ul. Dunajcka 11 Kv. 15, R.P. Polonă; în limbile rusă, franceză, polonă, schimb de timbre și ilustrate.

Franciszek Mankiewicz, Tonin, Piastowska 7, Dom studenta nr. 4, R.P. Polonă; 21 de ani, în limbile polonă, rusă, engleză, schimb filatelic.

Marianne Urowski, Berlin-Mahlsdorf, Landsbergerstr. 188, R.D.G.; 16 ani, în limba germană, despre diferite teme.

Cserey Gyorgy, Budapeșt XIV, ker Gyarmat u. 47—49, A epület 5, Ipeșo II, e 77, R.P. Ungară; dorește schimb de etichete care se lipeșc pe geamantane, corespundează în limba maghiară.

Pagina jocurilor DISTRACTIVE

DEZLEGAREA JOCURILOR DIN NUMĂRUL TRECUT

TOAMNA ÎN COLECTIVĂ

ORIZONTAL: 1) Însilozare — Ha; 2) Neagu — Ou — Clor; 3) G.A.C. — Miere — Era; 4) Icil — Irigat; 5) Ae — Unite — Cu; 6) Școli — Cîmp; 7) Arie — Orice — Arc; 8) Ma — Semănat — Ii; 9) Îns — Naș — Imn; 10) Urări — Lăjit; 11) Totale — Pasăre; 12) Examinat — Unic.

VERTICAL: 1) Ingrășăminte; 2) Nea — Ecran — Oz; 3) Saci — Oi — Sută; 4) Ig — Cules — Ram; 5) Lumini — Egali; 6) Ili — Om — Ren; 7) Zoe — Tă-rani; 8) Aurie — Ina — Pt; 9) Er — Ceasla; 10) Ec — Ici — Asu; 11) Legumă — Itan; 12) Horă — Pri-miri; 13) Arate — Cîntec.

ÎN JURUL LUMII

1) Legat; 2) Soare; 3) Niger; 4) Viață; 5) Marte; 6) Elice; 7) Venus; 8) Bator; 9) Taiga; 10) Aștri; 11) Ocoli; 12) Navali; 13) Minsk; 14) Haiti; 15) Pekin; 16) Ohoșk; 17) Pilot; 18) Coadă; 19) Stele; 20) Tavan; 21) Cipru; 22) Atoli; 23) Nipru; 24) Sport; 25) Izvor; 26) Quito; 27) Bicaz; 28) Iaila.
De la 1 la 28: Gagarin; Titov; Nikolaeo; Popovici.

CARTE DE VIZITĂ: Mecanic — Sulina

AFIȘ



Anagramînd conținutul, veți găsi titlul filmului sovietic care a fost distins cu Marele Premiu „Globul de cristal” la Festivalul Internațional al filmului de la Karlovy-Vary — 1962



dormitoare
„CILT”



PRODUCE:

bucătării
MODERNE

SESLONGURI ȘI
SCAUNE METALICE
PENTRU CABANE ȘI
CASE DE ODIHNA



MOBILIER
școlar

diferite
PRODUSE
METALICE MICI

PORT-BAGAJE
METALICE
PENTRU
MOTOCICLETE

DE VINZARE ÎN TOATE
MAGAZINELE DE STAT

CEAHLĂUL...

Cascada Duruitoarea din masivul Ceahlăului

Masivul Ceahlăului este entreierat cu un deosebit interes de numeroși tineri și vârstnici, iubitori ai drumeției. Haina pe care o îmbracă Ceahlăul în această perioadă este de-a dreptul impresionantă. La poalele muntelui găsim o bogată verdețură, în timp ce pe văile masivului se simte toamna cu frunzele galbene la pământ, iar sus de tot, pe creasta masivului, un subțire strat alb de zăpadă! În condiții bune, un turist poate străbate și simți frumusețea muntelui, până în vârful lui, în mai puțin de 5 ore! Fără îndoială că o asemenea excursie merită s-o faci în această perioadă, mai ales fiind știi că sus în munți te așteaptă o cabană ospitalieră.

Să vorbim acum și cite ceva despre caracteristicile Ceahlăului. Masivul acestui munte se întinde pe o suprafață de oca. 300 km². El este cuprins în lanțul munților orientali și se leagă la sud cu Munții Tarcăului, iar la nord-vest cu Munții Bistriței.

Înfățișarea geologică a Ceahlăului este dată de faptul că el s-a format din depunerile masive făcute în sinclinalul care a existat prin aceste locuri în era secundară. Acest fund de mare s-a înălțat în terțiar, dând naștere Ceahlăului.

În munții de la sud-vest de Ceahlău și în imediata apropiere a acestuia se află o regiune de mare interes turistic — vestitele Chei ale Bicasului și Incintătoarea stațiune Lacul Roșu.

FABRICA CHIMICĂ ORĂȘTIE

produce și livrează:

- tantu 100%₁₀ din coajă de molid
- oxid galben de fier
- oxid roșu de fier
- sulfat de mangan
- piroluzită tratată

precum și produse din mase plastice:

- a) termorigide din bachelită și aminoplast, bușoane pentru sticle de medicamente
- b) termoplaste:
 - palete pentru pictură
 - covor de baie (din 98 celule)
 - flacoane pentru medicamente (de 6,10, 20 și 30 ml)
 - cutii pentru medicamente de 30 și 150 ml
 - dopuri medicamente (de la Ø 7 la Ø 18)
 - ambalaje alimentare
 - pahare (de 40,100 și 150 ml)



